

آثار مسلم علی

بسمی المبین علی الایمت

حضرت خاتم النبیا روح ماسواه فداه از مشرق امر الهی طاهره با عنایت کبری
وفضل بی منتها مسجله مبارکه توحید دعوت نمودند و مقصود آنکه نفوس غافل را
آگاه فرمایند و از ظلمات شرک نجات بخشند و لکن قوم بر اعراض و اعتراض قیام
کردند و در او آوردند آنچه را که معشر انبیاء و حبیب علیا نوحه نمودند در انبیا قبل تفرغنا
هر یک با اعتراض قوم مبتدا گشتند بعضی را بچون نسبت دادند و برخی را ساحر گفتند
و عربی را کذاب بمشابه علمای ایران سالها از حق جل جلاله طوارین ایام را میطلبیدند
و چون افق عالم منیر و روشن گشت کتل اعراض نمودند و بر سخط دم اطهرش فتوی دادند
اَنتَ اِذَا سَمِعْتَ تَغْرَاةَ حَمَامَةٍ بِنِیْ اِلی عَصَانٍ وَ وَحَّه عَرَفَانِی قُلْ اَللّٰهُ اَکْبَرُ
بِوَحْدَانِیَّتْ وَ فِرْدَاوِیَّتْ وَ بَانَ لَیْسَ لَکَ شَرِیکٌ فِی مُلْکِکَ وَ لَا شَهِیدٌ فِی مُلْکِکَ
اَسْأَلُکَ بِمَوْجِ بَحْرِ قَدَرِکَ وَ اَشْرَاقَاتِ اَنْوَارِ شَمْسِ حَدِیَّتْ بَانَ تَحْفَظُنِی مِنْ شَرِّ اَعْدَائِکَ
وَ تَقَرَّبَنِی اِلَیْکَ اِی رَبِّی تَرَانِی مَقْبُولِی اِلَیْکَ مَعْرَضِی عَنْ دَوْلَتِ اَسْأَلُکَ بِسَائِرِ
وَنُورِ اَمْرِکَ اِنْ کُتِبَ لِی بِکُتُبَةٍ لَا صِفَا یُکَ اَنتَ اَنتَ اِلَیْکَ اَعُوْذُ بِکَ اَللّٰهُمَّ اَعُوْذُ بِکَ

لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ اَعِیْزٌ اَحْکِمُ .

قد نزل ميرزا علي رضا ليكون بعبايات الله مرزوقا

هو الباقي في افق الابهي

اتي امر الله على طفل من ابيان والشركون يومئذ في عذاب عظيم قد نزلت جنود الوحي
برايات الالهام عن سماء اللوح باسم الله المقتدر القدير اذ ايفرحن الموحدون بنصرته وسلطان
والمكثرون حينئذ في اضطراب مبين يا ايها الناس اتفردون عن رحمة الله بعد الذي احاطت
الملائكة عما خلق بين السموات والارضين ان لا تبذروا رحمة الله على انفسكم ولا تحرموا انفسكم منها ومن
اعرض عنها اذ على خسران عظيم مثل الرحمة مثل الايات اشارت من سماء واحدة ويقون الموحدون
منها خمر ايجوان والشركون يشربون من ماء الحكيم واذا اتى عليهم آيات الله تشغل في صدورهم ما راها
كذلك بطلوا نعمته الله على انفسهم كانوا من الغافلين ان ادخلوا ما قوم في ظل الكهنة ثم اشربوا
رحيق المعاني والبيان لان فيها كثر كثر السحابة وطهرت عن افق مشية برحمتي الرحمن بانوار بيع قل
قد انشعب بحر القدم من هذا البحر العظيم فطوبى لمن استقر في شاطئه ويكون من المستقرين قد
انشب من سدة المنشىء الهيكل المعدس الابهي غصن العدس فمينا لمن استظل في ظله وكان
من الراقيين قل قد نبث غصن الامر من هذا الاصل الذي استحكمه الله في ارض المشية وارتفع
الى مقام احاط كل الوجود فعلى من هذا الصنع المتعالي المبارك العزيز الميسع ان يقوم تقربوا اليه

و ذوقوا منه اثار الحكمة و اعلم من لدن عزيز عليم و من لم يذق منه يكون محروما عن نعمته
 و لو يوزق بكل على الارض ان اتم من العارفين قل قد فضل من لوح الاعظم كلمة على الفضل
 و زينها به بطرافه و جعلها سلطانا على من على الارض و آية عظيمة و امتداد بين العالمين لمحمد
 النبي ربهم العزيز المقتدر الحكيم و سبحن به باسم و يعدن نفس الله العامة على كل شئ ان
 هذا الانزال من لدن عليم قديم قل يا قوم فاشكروا لله لظهوره لانه هو الفضل الاعظم عليكم بنعمة
 الاتم لكم و به يحيي كل عظم مريم من توجه اليه فت توجه الى الله فمن عرض عنه فقد عرض عن محالي و كبر
 برباني و كان من المسرفين انه لو ديعه الله بكم و امانه فيكم و ظهوره عليكم بطويعه من عباده المعبرين
 كذالك امرت ان اعلم رساله الله بركم و بلغكم بما امرت و اذ ايسر الله على ذلك ثم
 و رسله ثم عباده المقدرين ان يستقوا راحة الرضوان من و راده و لا تكون من المحرومين ان
 اغتموا فضل الله عليكم و لا تتجوزوا عنه و اما قد بعثناه على سبيل الانسان فبارك الله ببيعنا
 بامرهم بامرهم بحكم ان الذينهم منوا انفسهم عن ظل بعض اولئك تا بوا في اعرار و احرقتم
 حرارة الهوى و كانوا من الهاككين ان اسعوا يا قوم الى ظل الله ليخطكم عن حر يوم الذي لن
 يجدا احد انفسه ظلا و لا ما وى الا ظل اسمه الغفور الرحيم ان البسوا يا قوم ثوب الايقان
 ليخطكم عن مي الظنون و الادام و تكون من المؤمنين في هذه الايام التي لن يوقن احد

لن يستقر على الامر الا بان ينقطع عن كل ما في ايدي الناس ويتوجه الى منظر قدس منير يا قوم
اتخذوا من الحجة لانفسكم معينا من دون الله ويتقون الطغوت با من دونكم المقتدر العدير
دعوا يا قوم ذكرها ثم خذوا كاس الحيوان باسم ربكم الرحمن بالله بقطرة منها يحيي الامكان ان انتم من اليقين
قل اليوم لا عاصم لاحد من امرته ولا مهرب لنفس الا الله وبذلك هو الحق وما بعد الحق الا الضلال المبين
لقد حتم الله على كل نفس ان يتقوا امره على ما يكون مستطيعا عليه كذا لك قد الامر من اصبح الله قدرا
على الواح عز عظيم ومن احب نفسا في حله الامر لمن احب لعبه وكلهم ويجهه الله يوم القيمة في ضوء
الاحدية بطراز نفسه المهيمن بعنبر الكريم وان هذا انصرتمكم ربكم ومن ذلك ان يذكر اليوم عند الله
ربكم ورب آبائكم الاولين وانك انت يا عبد الله استمع ما وصيناك في اللوح ثم رجع فضل ربك في
كل حين ثم انشر اللوح بين يدي الذين آمنوا بالله وآياته ليبغضوا فيه ويكون من المحسنين قل يا قوم
لا تغفوا في الارض ولا تتجادلوا مع الناس لان هذا لم يكن شأن الذين هم اتخذوا في ظل ربهم
مقاما كان على الحق امين واذا وجدتم عطشا فاسقوه من كاس الكوثر ولتسليم وان وجدتم ذات
اذن واعية فاملوا عليه آيات الله المقتدر العزيز الرحيم ان افخو اللسان بالبيان بحسنه ثم
ذكر الناس ان وجدتمهم مقبلا الى حرم الله والا دعوهم بانفسهم ثم ارادهم في صل بحسبهم
اياكم ان لا تنسروا النالي المعاني عند كل اكمة عقيم لان لا عمن يكون محروما عن مشادة النور

ومن يفرق البحر عن لؤلؤ قدس ثمين انك لو تعلق على البحر الفسنة من آيات غريب
 حل يفتحه في نفسه او يوثق فيه لا فوركك الرحمن الرحيم ولو تفر كل الآيات على الاصم حل يسمع منها
 حرفا لا فوجاهل غرت ديم كذ لك لعتيناك من جواهر الحكمة والبيان لتكون ناظرا الى شطر
 ربك وتقطع عن العالمين والروح حيك على النخيم سقر واعي مقر العدس وكانوا في
 امر يحتم على استقامة مبين .

هو الله تعالى شأنه العظمة والاقترار

حمد لمن تشرف ارض الباء بقدم من طاف حوله الاسماء بذلك بشرت
 الذرات كل الملكات باطلع ولاح وظروا شروق وخرج من باب السجود وافقه شمس
 جمال غصن الله الاعظم العظيم وسرته الاقوم بتقديم متوجها الى مقام آخر بذلك تكدت
 ارض السجود وفرت اخرى تعالى تعا ربنا فاطر السما والخلق الاشياء الذي بسلطانه
 فتح باب السجود لطيفه انزل في الالواح من قبل انه لم يلقه على ما يشاء وهو المقتدر
 اعليم الحكيم طوبى ثم طوبى لارض فازت بعده وبعين قرنت بحاله وسمع تشرف با
 ندائه ولقلب ذاق حلاوة حبه وصد رجب بذكره وقسم تحرك على ثنائه ولوح حل آثاره
 نسل الله تبارك وتعالى بان يشرفنا بقاء قريبا انه هو السميع المقتدر المحيى

الاعظم الالهى

يا الهى هذا غصن الشب من دوحه فردانيك وسدره وحدانيك تراه
يا الهى ناظراً اليك وتمسكاً بجمل الطلح فاحفظه في جوارحك انت تعلم
يا الهى انى ما ريد الاله باروته وما خسرته الاله با صطفية فاضره بخود ارضك
سماك واضر يا الهى من نضره ثم اختر من احثاره وايد من قبل اليه ثم اخذ من
الخره ولم يروه اى رب ترمى حين الوحى يتحرك قلبي وترتقش اركانى اسكب لى
فى حبك وشوقى فى اظهار امرك بان تقدر له ولحبيبه ما قدره لسفرائك
وامنا وحيت ائت انت به المقتدر العتير .

هو الشا فى العزيز حكيم

يا غصن اعظم لعمريه نوازك كدرتى ولكن الله يثقيك ويحفظك وهو
خير كريم واحسن معين لهبآ عليك وعلى من يحذرك ويطوف حولك
والويل والعذاب لمن يخالفك ويؤذيك طوبى لمن والاك وتسفر
لمن عاداك .

هو الناطق على ما يشاء

يا غنى الأعظم قد حضر لدى المظلوم كتابك وسمعت ما نجيت
به الله رب العالمين أنا جعلنا حرزاً للعالمين وحفظاً لمن في السموات
والأرضين وصنأنا لمن آمن بالله الفردنجبر نسأل الله بأن يحفظهم
بك ويعينهم بك ويرزقهم بك وليمك ما يكون مطلع الغنى لاهل
الانشاء وجر الكرم لمن في العالم ومشرق الفضل على الامم انه لهو
المقتدر اعلم الحكيم ونسأله بأن يسقي بك الارض
وما عليها لتثبت منها كلا الحكمة والبيان
وسبيل العلم والعرفان انه
ولي من والاه معين من

ناجاه لا اله الا هو

العزيز الحميد

روح مبارک بنام آقا سید یوسف

باسم محبوب آفاق

ای دوستان هر چیز مرغوب قیمتی را سارقان از غیب بوده بایدنالی محبت
الهی را که افضل و اطف و احسن جواهرات عالم است بکمال جد و جهد در خزائن قلوب
م محفوظ دارید برآستی میگویم در روان در کبیر نگاه متمرصدند تا فرصت یابند و بغارت
مشغول گردند باید جمیع بجا فط حقیقی متمسک شوند تا از شرور نفس آماره محفوظ بمانند و الله
بقول الحق انه لهو لمن اكلهم .

بسمی العزیز البیع

یا علی ما کان گذشت و مایکون از بعد میآید باید این حسن را غنیمت شمرد و بباغبانی تنگ
جست امروز بر شجر می را در گریست و بر مدری را بیانیست قسم بافتاب حقیقت اذن
و اعینه از جمیع اشیاء مذای الملك الله مولی الوری صغای نماید و در شرق ظاهر و آمارش
از غرب هویدا و در غرب بر سر یر بیان مستوی و از شرق مذایش مرتفع از حق
میطلبیم اولیای خود را مدد فرماید و از اشرف اوقات انوار نیر بیان محروم ننماید
اوست بخشنده و اوست عطا کننده و هو الکرم الفیض .

بُویسمع البصیر

اهل الله مخصوص اصلاح عالم و تربیت اُمم خود را طاهر نمودند و با حق جل جلاله بخدمت کل قائم و قلوبشان از غصه و بغضا و طنون و اودام و شتمات نفسیه و اراده‌ای هوایه متعس و منزّه و مبراّ مع ذلک دارند
برایشان آنچه که بر قاتلین و سارقین و خائنین و کاذبین دارد نیامد بیا کل ثوابه
اراده نمودند نور الهی را اطفای نمایند و نارشان را محمود هیئات هیئات غفیر
مشابه نمایند که این اخذ و سخن سبب علو امر الله و علت ستم او است طوبی لبصر
یظفر و لاذن یسمع و قلب یفقه اگر جمیع عالم بماعت هم من اتحد جمع شوند
حق جل جلاله را از اراده اش نتوانند باز داشت لفعل و یحکم و هو الامر المقتدر
بگوای اهل عالم انصاف و بید و بعدل عمل نمایند دنیا فانیست و بچنین آنچه نزد
شما موجود و مشهود است جهد نمایند که شاید بکلمه از نزد حق فائز گردند آن کلمه
مبارکه که عالیه بشابه نور است از برای اهلش و مانند کواثر حیوان است از برای

تشنگان و روح است از برای هیاکل انسان اگر بقدر خردلی این مقام
 ظاهر شود کل بجان بشتابند و طائف گردند، لکن بهتر است عن لذتین اعرضوا
 و کشف لکل ثابت مستقیم ان افرج بما نزل لک فی الکتاب المبین ثم
 اشکره فی اللیلالی و الایام و فی کل یکور و صیل .

الاعظم الابهی

ای غلام مالک انام و سلطان ایام میفرماید طوبی از برای نفسی است
 که ایوم بذکر الله و اگر بشطرش ناظر است ایوم بر کل خدمت امر مالک غیب
 و شهو لازم و واجب بیکوست حال نفسی که بخدمتش قیام نمود و بخدمتش بین
 اهل طار علی و ساکنین دامن انشا معروف گشت ای سرستان خمر عزان
 در این صبح روحانی از کائنات الطاف حافی صبحی حقیقی بپاشا مید
 این خمر توحید را خمار دیگر است و خمارش کیفیت دیگر آن از شعور بکا

این بر شعور بفرماید آن نیستی آورد و این هستی بخشد آن راصداع از غیب
 این را خب ملک ابداع همراه بگوای خلق محبوب حق ساقیت و عطای کوش
 باقی میفرماید ان اسرعو الی ما ارادکم معرضاً عما اردتم هذا خیر لکم
 و اسمی المبین علی العالمین .

بنام دوست

لله المثل الاعلی کل معنوی در رضوان الهی بقدر مریع معانی مشهود و لکن
 بمسلمان صوری محروم مانده اند گل گوید ای ببلان منم محبوب شما و بکمال لون
 و نفعه عطریه و لطافت و طراوت منیع ظاهر شده ام بایا بریایمیزید و اردوست
 مگریزید ببلان مجاز گویند ما از اهل یشیریم و بگل حجاز انس داشته و تواز
 اهل حقیقی و در بستان عراق کشف نقاب نمود ای گل گفت معلوم شد که
 کل احیان از جمال حرم محروم بوده اید و بیچوخت مرانشخته اید بلکه جد و روا

و دیار را ساخته آید چه اگر مرا می‌شناختید حال از یار خود نمیگرفتید ای
 ببلدان من نه خود از یربم و نه از بطحا و نه از عراق و نه از شام و لکن گاهی
 بتغیج و سیر در دیار سایریم گاهی در مصر و وقتی در بیت اللحم و حبیل و گاهی در
 حجاز و گاهی در عراق و فارس و حال در آورده کشف نقاب نمودم شما
 بحب من معروفید و لکن از من غافل معلوم شد که زاعید در رسم قبل آموخته
 و راضی و هم بقتید سایرید و از رضو مبارکه توحید محروم مثل شما مثل آن
 جعد است که وقتی بلبی را گفت که زاع از تو بهتر میخواند مبسب گفت ای جعد چرا
 از انصاف گذشته و از حق چشم برداشته آخر هر دعوی را بر مانی لازم است
 و هر قولی را دلیلی حال من حاضر و زاع حاضر بخواند تا بخوانم گفت این کلمه
 مقبول نیست بلکه مرد دوست چه که من وقتی از رضوانی نغمه خوش استماع
 نمودم بعد از صاحب نغمه پرسیدم مذکور نمود که این صوت زاع بود و علاوه بر
 آن مشاهده شد که زاعی از آن بستان بیرون آمد یقین نمودم که قائل صادق

ببسل بچاره گفت ای جُبدان صوت زاع نبود صوت من بود و حال بهمان صوت
 که شنیدی بلکه حسن و ابع از آن تعنی می‌نمایم گفت مرا با این کلمات رجوعی نیست
 و این سخنها مقبول چه که من بچشم شنیده‌ام از آباء و ائمه و حال آن زاع حاضر
 و سندهم در دست دارد اگر تو بودی چگونه اسم او شهرت نمود ببسل گفت ای
 بی‌الضاف مرا صیادت کنی و کین بود و سیف ظلم از غصب لذا با اسم زاع شهرت
 یافت من از رعایت طور مستور ماندم و از کمال تعنی بساکت مشهور و لکن صاحبان
 آواز آن نغمه رحمن از غیب زاعان تمیز دهند حال تو باصل صوت و سخن ناظر شو
 لیطه لک الحق و شما ای جُبدان صورت مثل آن جنب بنظر می‌آید که ذره‌ای
 و هم را بصدر از یقین تبدیل ننماید و حرفی از آنچه شنیده بعالم شود و مگاشعنه
 مبادله نکنید بشوید نصیح یار را و بنظر غیب را بر منظر نگار ناظر باشید مرا بمن شنید
 نه بمقرر و یار در این گفتگو بود که ناگاه از حد یقین مبار که کان بته ببسل نورانی
 بطراز رحمانی و نغمه ربانی دارد و بطواف گل مشغول شد گفت ای جُبدان اگر چه بصورت

بمباید و لکن چندی باز اغان موافق گشته‌اید و سیرتشان در شما ظاهر و
 مشهود مقرران این رضوان نه بر پرید و بروید این کل روحانی مطاف ببلدان
 آشیان رحمانیت پس ای مبلدان انسانی جهد نماید که دست را
 بشاید و دست تعدی خزان را از این کل رضوان رحمن قطع نماید معنی
 ای دوستان حق کمر خدمت محکم بر بندید و اهل آفاق را از مکر و نفاق اهل
 شقاق حفظ نماید و اگر بخصوع و خشوع و سایر سجایای حق بین عباده ظاهر
 شوید ذیل تقدیس از مغفريات ابلیس و مطاہر شطہر ماند و آلوده نشود و کذب
 مغفرتین بر عالمیان ظاهر و هویدا گردد و اگر لغو و با تعدیل غیر ضرر
 از شما مشاهده شود پس بمقر قدس راجع است همان

اعمال مثبت مغفريات شرکین خواهد شد

و به الحق یقین است محبوب العالمین

بنام محبوب عالمیان

اول معرفان حق جل جلالہ بود و آخر آن استقامت بر امرش یکنواست حال
نفسی کہ سبب علت احتجاب ناس اودراک نمود یقین مبین بر امر اتقی قیام
کرد ہر نفسی بہ بصیرت توجہ نمود و بافق علی اقبال کرد اودراحوادث ارض و صواب
عباد و ممنوع نخواہد شد کہ لک شہد القلم الاعلی اذا ارتفع صریرہ بین الارض و السماء
و عن ورائہ لسان اللہ رب العالمین ظہور ہرچہ اعظم است بلایا و محن و امحان
و افتتان ہم اعظم خواہد بود باید در حسیع احوال بحمل حکم تمسک نمود تا از شہادت
عافین و اشارات مومنین وضوضاً ناعقین محفوظ ماند کہ لک تعلیم من قبل

الیک من شطر سخن الاعظم خالصاً لوجہ اللہ

الملك العزيز المحيّد .

جناب خال هذا نازل بحجاب ح سن قبل علی
این لوح همان صورت تزیل است که ارسال شد

بسم العزیز المینع

لازال مظاہر تہیہ بجہت می محکمہ متفقہ و براہین واضحہ لائحہ ظاہر شدہ اند و بعد
در ہر ظہور بر آن ہیا کل مقدمہ وارد شدہ آنچہ قلم از ذکر آن عاجز و قاصر است بسیار تفکر
لازم کہ سبب چه بود و علت چه شدہ در الواح پارسیہ کہ از قبل مخصوص ذوی القربا نازل
شدہ مصلح و حکم ربانہ و سبب اعراض بر یہ از مظاہر احدیہ بتفصیل مرقوم شدہ آن جناب
باید بانصاف در آن الواح نظر فرمایند دنیا باقی نہ و مقداری نہ عنقریب اریح خریف
بر ربیع وجود انسانی مرد نماید و کل ابا مرتب الارباب بہر اب رجع کند پس تا وقت باقی
جدی باید تا از کوثر بریزد حضرت ذوالکمال محروم نمایند و بخصوصاً جہلا کہ الیوم با سم علم
معروفند خود را از حقیق بقا منع فرمایند تفکر در عصا قبل نمایند کہ بر ہر یک از مظاہر
الہیہ ضرری وارد نشدہ مگر با جازہ علمای وقت اگر علوم ظاہرہ کفایت مینمود باید
الیوم رؤسای ملت مسیح از اہل ایمان محسوب شوند چہ کہ در علوم ظاہریہ مقامی سیدہ

اند که فوق آن ممکن نه چنانچه کتابی نوشته اند در عربیه فوق مقامات حریری که
 در علوم عربیه و فصاحت و بلاغت سلم علمای عصر است و همچنین در سایر علوم از
 اصول و فقه و حکمت بهره کمال رسیده اند و در هر فنی از فنون علمیه کتابی تصنیف
 نموده اند و مع ذلک عند ته از جهلا محسوب پس واضح و مبرهن شد که علوم ظاهریه
 نیست بلکه مقصود از علم معرفت الهی است و بهر نفسی که از آن غایت اصلیه و نتیجه
 کلیه محروم نماند ابد از اهل علم عند ته مذکورند این عبدالزال دوست داشته که
 افغان شجره از نسایم رحمانیه محروم نماند و کفنی به ته شهباء در کل احیان طالب
 بوده و سیم که جمیع آن طایفه از فضل سلطان بریه مطهر آعن الاشارات و مقدس
 الدلالات بشطر رضای دوست توجه نمایند این بسی واضح است که اقبال ماس الیوم بر
 این غلام مہون ثمری نداشته و نخواهد داشت چه که در دست اعداء ایم شبانی که جمیع
 طرق را سد نموده اند و اگر تفصیل ذکر شود بسته محزون شوید و عنقریب این ارض سخن
 ہم منقلب خواهد شد شبانی که این فی الجمله راحتی که بر غم ماس مشهود است آنهم تغییر خواهد یافت
 و مع علما بما یقیننا کنون علی سرور فرج عظیم آنچه ذکر میشود حبابا لفسک بود
 و خواهد بود که شاید از رحمت مستنهای رحمانی و سحاب فیض سبحانی بی نصیب نمانند

اگر دنیا قابل بود بسته خود را از بلایا حفظ می نمودیم بشنوخ قلم علی را که بجا
 لوجه الله نصیحت میفرماید اگر نخود بسته از این امر نفسی اعراض نماید بجهت و دلیل
 اثبات امری نماید لا والله من اعرض عن هذا الامر فقد اعرض عن السببین والمرسلین
 کلمهم جمعین اگر قدرت حسیع دنیا و قلبی گذار شود آیا قادر است بامری ایان نماید
 که رؤسای ملت و دولت جمیع بر او اعتراض نمایند لا فوالله لا یطعن ثبایه من العین
 احدی قادر نیست که حل این بلایا نماید مگر نفسی که من عند الله ظاهر شود آخر تفکر
 نماید که مقصود این عبد و نقطه اولی روح ما سواه فدا چه بود اگر نفسی بگوید دنیا بود
 این بی واضح است که چنین نفسی اجل ناس است چه که بر نفسی طالب دنیا شود اول
 باید امری را عامل شود که وجود سالم بماند و بعد در تحصیل دنیا سعی نماید خود آن جناب
 مطلقند که آن وجود مبارک لا زال در بلایا بود تا آنکه بافق ابھی عروج فرمود و احوالات
 این عبد هم معلوم است شنیده اید که چه مقدار بلایا و زاریا در کل آن وارده
 و حال هم در خطر عظیم انشا الله امید داریم که بجایین تقدیس و انقطاع در بوی
 حب سلطان ابداع و میک اختراع طیران فریاد و در کل حین رواج سبحانی از
 قیص غز جانی استشام نماید ان الله علی کل شیء قدیر اسمع قولی طهر لفظه

عن حجابات المبشر ثم انظر بالمنظر الاكبره تامله ان الامر قد طهر على شان لا يكره
 احد الا من كفر بانه لمقتدر العلى اعظم تثبت بالعهود الوثقى التى ظهرت باحق
 بامير السموات والارضين ان اخرج عن خلف الحجاب باسم ربك العزيز الوهاب
 ولا تحف من ضوضاء المشركين وان يمنعك احد عن سبيل الرحمن فاعلم بانه هو الشيطان
 ولو يكون على صور الانسان تجنب منه ثم اقبل الى ربك الرحمن الرحيم اياك ان
 يمنعك اشارات القوم عن ملك السموات والارضين ودع الاشارات عن ربك
 وخذ كأس الحيوان باسم ربك الرحمن ثم اشرب منها باسمه العزيز الكريم مرعى اليه
 وما فيها كمر السحاب انا لا نيفك ابدا وما نيفك قد قدر لك فى جبروت عظيم
 لا تجعل نفسك محروما عنه ثم اتبع فضل ربك فى كل بكور واصل تدارك فاته
 منك فى ايام ربك لتجد نفسك على مقام عزيز كريم ان سمع ما انصحاك بليغ الله
 على وجهك ابواب الرحمة والعناية وانه لهو العفو الرحيم كد لك القيناك
 وبشرناك من لدى الله الملك العزيز اعلى ورسول تووقف در عراق جمى از
 اهل آن ارض وارضى اخرى از علما وغيره بين يدي الوجه حاضر شد و بر نفسى
 كه وارو شد از فيوضات بحر عظم علم ربانى بى نصيب نمايد تا آنكه على مشهور

مضطرب شدند و چسب بر اطفای سراج الهیته قیام نمودند و در کاطین مجتمع
 شدند و این عبد خود طالب شد که جمیع در محضری جمع شوند و آنچه اعتراضات نفسیه
 که در قلوب پنهان نمود اند بگویند اگر جواب شنید آنچه الیوم من عند الله
 نامور عامل شوند و دیگر متعرض امر الهی نشوند و اگر بشر حسدیه توجه نمایند اقلاً بضح
 مؤمن آل فرعون متنبه شوند چنانچه حق جل شانہ از او خبر داده قوله تعالی ، وقال
 رجل مؤمن من آل فرعون یکتُم ایمانه یفتنون جلا ان یقول ربی الله و قد جئکم
 بالبینات من ربکم و ان یکت کاوفاً فلیذکبه و ان یکت صادقاً یصبکم بعض الذی
 یدکم ان الله لاهیدی من هو مسرف کذاب میفرماید آیا میشد کسی که میگوید
 پروردگار من خداست و آمد شما را با بینا از پروردگار شما اگر کاوذبست بر اوست کذبش
 و اگر صادق است میرسد شما بعضی از آنچه وعده میدهد شما را مع ذلک احدی حاضر نشد
 فواته اگر از عدم بوجود نیاید بهتر بود از برای آن نفوس از اینکه بیایند و بر حق اعتراض
 نمایند لو یعرفون لیاکلون الرماذ و لیکفون علی الوماذ و یوحون الی ان یخرج الروح من
 ابدانهم فسوف یعرفون حین الموت حین الذی یمیم ملائکة العذاب بقهر عظیم
 و لایجدون لانفسهم من حمیم و لامن محیی ان شاء الله باید آنجناب قلب از اشارت

آن نفوس مطهره فرمايد و تجليات ملك اسماء و صفات مزین نماید انهم
 يقولون لا یسرون و یدعون ما یس عندهم اولئك فی حجابات انفسهم مستترون
 و الهب آ علیک ان تستفتح بفتح ربک و تكون من الذین هم موقنون قل سبحانک
 اللهم یا الهی شهد لسانی بوحده انیک و قلبی بفردانیاتک و جوارحی و ارجائی بربوبیتک
 الّتی احاطت بالکلمات اذ اسئلك یا الهی باسمک الذی به طیرت المریدین الی
 ہوا عز رحمتک و عرجت المشاقین الی سماء قدس کمرمتک و اجتذبت القاصید
 الی مقر قربک و لقائک بان لا تدعی بغضی و ہوائی خذ یدی بسلطان قدرتک
 واقدرک ثم اسقنی یا الهی من کوثر الذی جری عن یمین عرش افضالک لطهرنی
 عن حبّ ما سواک بحیث انقطع عن ذنوبک و اتوجه الیک فو غرتک یا الهی کما نظر
 الی غفلتی کما وان اكون ما یوسا عن نفحات رحمتک و کما اتوجه الی مواهبک و
 الطامعک یطمعنی معاملتک مع عبادک المقبّلین فیما الّتی لا تجعلنی محروما عن نعمات
 ایاک الّتی فیها جدد و بسا کل الاشیاء برداء الاسماء ثم البسنی بایدی العنا یدخل
 الهدایہ لا فتخر بها فی ملکوت الامر و الخلق و انت انت المستدر علی ما تشاء
 لا اله الا انت المہمین القیوم فیما الّتی فاجعل بصری غیراً لا عرفک بک لا بما سواک

لَان دُونِكَ لَمْ يَكُنْ وَلَيْلًا عَيْدُكَ اَلَا مَا حَبَلَتْهُ حُجَّةٌ مِنْ لَدُنْكَ مِنْ بَرِيكَتٍ وَطَهْرٍ
 اُذْنِي لاصْفَاءِ كَلِمَتِكَ الْعَلِيَّاءِ وَقَبْلِي لَدُنْكَ نَفْسُ الْعَلِيِّ الْاَبْهَى وَسَانِي لَشَانِكَ
 فِي مَلَكُوتِ الْاَنْشَاءِ فَمَا اَنَا ذَا يَا اَللّٰهِي قَدْ اَرْفَعْتَ يَدَ الرَّجَاءِ اِلَى سَمَاءِ رَحْمَتِكَ وَغَفَرَكَ
 اَسْأَلُكَ يَا دِي الْاَتَقِي قَطَعْتَ فِي سَبِيلِكَ يَا نَ لَا تَرْجِعْهُمَا مَحْرُومًا عَمَّا ارَادَ مِنْ كَرَمِكَ
 وَاحْسَنِكَ اِنَّتَ الَّذِي يَا اَللّٰهِي خَافَ عَنْ بَابِ رَحْمَتِكَ اَحَدٌ مِنْ عِبَادِكَ وَالَّذِي خَافَ
 بِهٖ مِنْ اِعْرَاضِ عَمَلِكَ مَا تَوَجَّهَ اِلَى شَطْرِ فَضْلِكَ اِذَا اَيَّدَنِي يَا اَللّٰهِي عَلَى مَعْرِفَتِ نَفْسِكَ
 وَتَدَسَّسَنِي عَنْ اِعْرَاضِ عَمَلِكَ وَانْتِ اَنْتَ الْمَعْتَدُ الْمَعْطَى
 الْمَعَالِي الْعَسِيرُ الْمَحْبُوبُ .

بنام محبوب کیتا

ایامیت که سکر سگان سموات وارض را خندموده و اشراقات شمس
افتان و امتحان بر کل اشیا تجلی فرموده اید و ستان الهی بد کرد و ست
از ذکر عالمیان منقطع باشید و بیادش از یاد من فی الامکان فارغ شوید از
بلا یای وارده محزون باشید غمگین از افق نضر بانی شمس سرور طالع
شود و اریاح غم زور نماید و خبا بجد مرتفع گردد و آیه غلبه آهسته کل
بریه را احاطه فرماید و نقطه ظلم از لوح کون محو شود هندا و عد غیر مکنز و ب
انشاء الله لازال در ظل عنایت ساکن باشید و دریا

بدره مرحمت مسترح

و ابها علیک

هو الناطق الذکر اعلم الحکیم

امروز اهل ملا اعلی و جنت علیا بکمال محبت و نشاط و فرح و انبساط با هم معاشرت و بشارت تقامیدهند چه که ارواح مقدسه نورانیة اراض یا صعدو نمود و کُل استقبال نمودند و حال بکمال الفت و اتحاد و آن ارض مقدسه مبارکه و آن فضای نورانیة روحانیة شایسته میباشد و اهل جناب مجد برکت باین کلمه مبارکه علیا ناطق یوم فرح و دوستان و گلشن آبی با نفس و حافی بعیش جاودانی و عشرت ابدی مشغول و اهل سرادق فضل برکت باین کلمه علیا ناطق هذ یوم فیه فاز المخلصون و المعبودین بقار الذین انفقوا ارواحهم فی سبیل رب العالمین و مالک العرش اعظم یا ایها المقبل اشکره تعالی انه ایدک و انزل لک فیه اللوح ما نجدت

به حقائق الوجود من الغیب و الشهود البهت آمین

لذا علیک علی کل صابر شکور.

هوایه تبارک و تعالی شان

ستایش پاک پروردگاری را جلالت قدرته که ظلم ظالمین و تعدی معتدین
علت وصول عاشقان بمقامات قرب معشوق و ورود مخلصان بجهان وصل
مقصود مقرر فرموده و بطهور بلایا و رزایا کلمه امریه را منتشر و اعلام و گریه را مرتفع
نمود تعالی قدرت الغالبه و اراده المحیطه که از نار نور و از صحن سرور ظاهر
میفریاید غافلان بجهان باطل قتل و صلب علت انحراف و نار کلمه لهیه

تصور نموده اند و شهادت نهایت اذیت پیدا شده اند

غافل از آنکه سبب ارتفاع و اعلامی امر الهی است

و علت وصول شهیدان بمقامات قرب

ناستناهی

تعالی بحکیم الذی یفعل ما یشاء و حکم مایزید .

بنام خداوند مکی

امروز روزی است که باید معرفت و دانائی شخص انسانی در عالم وجود
بوجود آید مثل انسان مثل سیف گرا بنها است تا در خلاف مستور
است احدی بر خوبی و لطافت و جوهر آن اطلاع ندارد چه که مستور
است و از ابصار محجوب انسان هم تا انسانیت او ظاهر نشود قدرش
معلوم نه از حق میطلبیم جمیع را از غلافهای نفس و هوای بیرون آورد
تا جوهر هر یک نزد جوهریان میشود و واضح گردد ان شاء الله باید
جد نمایند تا بعایت الهی از حق معافی بیابند
و بافق علی ناظر شوید از لهو و لغت

المعطی الکریم

قلم اعلیٰ میفرماید :

اگر نفسی لله خاضع شود از برای دوستان الهی آن خضوع فی الحقیقه
بحق راجع چه که ناظر بایمان است بسته در این صورت اگر نفس مقابل
مثل او حرکت ننماید و یا استکبار را از او ظاهر شود شخص بصیر بعلو عمل خود و جزای
آن رسیده و میرسد و ضرر عمل نفس مقابل بخود او راجع است ؛ همچنین اگر نفسی استکبار
نماید آن استکبار بحق راجع است نفوذ به من ذلک یا اولی الالباب .

ط میرزا اسد الله علیه بهاء الله

بسمه المہین علی الاسماء

امروز آفتاب حقیقت مشرق و طور عرفان بطہور مکلم ناطق طوبی
از برای نفوسیکہ اوکار عالم ایشان را از دگر مالک قدم منع نمود

فرقه اشاعریه در تهر و ن و عصا ر ب ذکر قائم ناطق و بعد از اشراقات
 انوار طور بر قلش فتوی دادند و شهیدش نمودند امروز باید هر نفسی در
 اقوال و اعمال آن فرقه تفکر نماید شاید از غلق ناعین جدیده از
 فیوضات باقیه محروم ننماید ذکر ت را شنیدیم و باین کلمات عالیات
 جواب عطا فرمودیم وصیت مینمایم ترا بعملیکه امروز سبب ارتفاع امر^{الله}
 است و علت استقامت نفوس غافل و امر عظیم الملک^{الله} لله
 مالک یوم الدین .

ط
 ام^{الله} ته هدهد

بنام بیسنده دانا

انشاء الله جمیع اما^{الله} ته بما اراده الله فائز شوند لله تکلم نمایند و الی الله
 ناظر باشند امروز بزرگست و آنچه هم در او ظاهر میشود بزرگ خواهد بود

جهد نمایند تا بحال تقدیس و تنزیه به ذکر و شای حق مشغول باشند
 امروز مقام اعمال و ثمر آن از برستور است حق آگاه میفرماید عجز
 اعمال و افعال و اذکار عباد و امار در انجمن عالم ظاهر شود و بر منابر گفتار
 ای کسیران حق جهد کنید تا مصدر امور خیریه واقع شوید و ذکر مان بدو
 ذکر کسب پائیده و باقی ماند کتابت دیده شد و باین لوح منع اقل
 ترا ذکر نمودیم تا بیا محبه الهی عامل باشی معرضه عما یحبه العباد .

اِنَّهُ هُوَ الْهَادِ

بسم خداوند مهربان

امروز بر جمیع اطاعت امر الهی لازم و واجبست باید کل بعنایت الهی
 بطراز احکام مزین شوند آنچه از سما مشیت الهی نازل شده سبب علت
 ترقی اهل عالم و نجات من فییه بوده طوبی از برای نفسیکه به محبه الهی و ما
 انزل فی الکتاب فاعرشتند جمیع عباد و امار نزد حق مذکورند و بحاظ

عنایت نفوس عالمین متوجه است باید بار محبت بشانی مشتعل
باشند که احدی قادر بر طغای آن نباشد این استری رکت
بهد اللوح البدیع .

بنام خداوند دانا

آفتاب ظهور مشرق و دریای فضل موج طوبی از برای نسوید
بکمال ایقان بافق رحمن توجه نمودند و از تجلیات آفتاب حقیقی و امواج
دریای معنوی قسمت بگردند باید عباد و امار در کل احوال از حق
سئلت نمایند تا حسیع را از این فضل عظم
محروم نسازد ان الله العفو الرحیم .

بنام دانای بینا

انشاء الله لا زال ارکوتر عرفان بیاشمی و بذکر محبوب امکان
مشغول باشی هر نفسی باسم حق و عنایت حق و تائید حق از آن کوثر
آشامید که و رات فیضی فایده اورا از مقامات باقیه منع نماید و چرا
عالم اورا از ذکر مالک قدم باز دارد الهب آعلیک و علی من معک
کبر من قبل علی و جوه اللامی امن بالله الفرد الخبیر .

جنب استدر استدر عید بهبه

بسمی المسمی من علی الاسماء

یا ابد الله حمد کن مقصود عالمیان را که ترا میزد فرمود بر عرفانش
در ایامیکه اکثر علما و عرفای ارض از آن غافل و محجوبند قدر این مقام
بدان و باسم حق جل جلاله حفظ نما بسمع خلق از برای این یوم خلق

شده اند و در قرون و اعصار آمل و مستظر که صبح یوم الهی را ادراک
 نمایند چون باب آسمان گشوده شد و طلعت موعود نازل گشت معرض غیبت
 شان عباد انشا الله اولیای حق که از کاس عارفان آشامیده اند
 و بافق اعلی توجه نموده اند بحال حکمت و بیان بذکر
 محبوب عالمیان مشغول باشند انذسمع و
 یری و نهوا لعیلم الحقیق .

جناب روح قه عیدیه بجا آید

هو المشفق من افق البها

یا روح الله امروز روح دروادی مقدس لبیک اللهم لبیک
 میگوید و کلیم در طور عرفان بطور بشارت میدهد کجاست چشم و کجاست
 گوش تا بیدار بشود قسم بانوار آفتاب حقیقت که اگر الیوم از نفسی امری فوت

شود هرگز بر تارک آن موی نشود ای دوستان شما از او را و حقیقه
 معانی محسوسید جدا نمایند تا متذوق شود از شما آنچه که لایق و قابل است
 هر نفسی الیوم با اعمال طیبه و اخلاق مرضیه مزین شد از او متذوق میشود
 آنچه که جان را تقویت مینماید زینوا انفسکم بما امرتم به من لدی الله
 الشفیق الکریم حمد کن مقصود عالم را که ترا بجز عظم راه نمود و از حق مخموم محروم
 ساخت یعنی لکن آن تکریم بهذا الفضل العظم
 و تذکره فی کل کمور و اسیل

ش ابن ا ف جنب آسید تا عید بهجاء آید

دوست شنو او بینا

عالم را غبار تیره ظلم احاطه نموده و بظلمی قیام نموده اند که شبهه و مثل
نداشته و ندارد و نخواستند که از برای حیات اهل عالم آمده اند فتوی بر قتلشان
داوده اند زود است که نیر عدل از افق سما رعایت الهی اشراق فرماید
او ای بجهنم و انفسهم فی ضلال مبین اولیای حق که محض اصلاح ظاهر
شده اند ایشان را از اهل فساد دانسته اند آتشی گدازند از برای خود مهیا
نموده اند انکم لا تحزن ان افرح بذکری ایاک و کن
من الشاکرین و قل الحمد لله رب

العالمین .

آفرینش بذكر دوست برپا و موجود

بگو ای اهل امکان طلعت رحمن میفرماید امروز روز گفتار نیست و
 بهنگام انتظار نه بیانات باینه که از شرق قلم احدی مشرق و ظاهر
 شده رفتار نماید و عامل شوید ای اهل دیار پروردگار و دوست یکتا
 بی حجاب ظاهر و دست قدرت سبحانی از افق حبیب نزدانی با هر
 تا وقت باقیست بذكر باقی مشغول شوید و بوجه ایزدی توجه نمایند بسیل
 توجه را بقلب قرار فرمودیم زیرا که بسیل ظاهر ممنوعست

جناب میرزا علی علیه بجا آید

بنام کیت خداوند بمانند

حمد محبوبی را لایق و سزااست که ابواب عرفان را بطهوزیر اعظم

بر اهل عالم با صبح عنایت گشوده طوبی از برای نفسیکه ایام الهی را دور
 نمود و بفیوضات لایحسی فائز گشت امروز کل را بحبت و اتحاد و الفت و
 و داد و دعوت ینمائیم که شاید از انوار نفوس مطمئن آفاق از ظلمت ظلم
 پاک و مقدس گردد تا کل بوحانیت و فردانیت حق جل جلاله اعتراف
 نمایند و بمقصود اصلی از آفرینش فائز گردند نعماً لک بما
 اقبلت و آمنت بآئنه الفرد الوحد العلیم
 بحکیم .

جناب میرزا محمد علی بهار آهسته شاهرود

هو الشاظر من افقه الاعلی

یا محمد ای مظلوم در لیالی و ایام و در چسبندگی احوال ناس ابغنی مقال دعوت
 نمود و چون امر ظاهر و ستر و فرار اختیار ننمودیم مگر بسجن مبتلا شدیم گاهی

مع زنجیر کند و بهنگامی بدون آن و در ارض میم و ارد شد آنچه که لسان بیان
 از ذکرش عاجز است . مقصود آنکه هیچ ذلت و بلانی بمظلوم را از اظهار
 منع نمود و چون آفتاب امر فی الجمله طالع شرکین از کمیخگاه بیرون آید و قصد مقام
 نمودند السلام غنیمت الهیین لقیوم از حق بطلب انصاف عطا فرماید و شفاعت
 بخشد تا بموهم از معلوم محروم نگردد و با عهده هم از عهده الله ممنوع نماید
 و لکن ای فخره بسیار مشکل است چه که قلوب عباد با دوام مایل و متمسک
 هزار و سیصد سه فتنه بودند و چون مقصود ظاهر بر قلش فتوی دادند
 بر مابرد مساجد بکروسی افتخار می نمودند و خالقش را گشتند و نمیدانند

یا محمد ته احمد نذر اشیدی حال استقامت لازم

الامر بیده رب العرش العظیم

بسمی لمعالی عن لاسمآ

آنچه باید گفت گفتیم و جبهای حکمت را در افنده و قلوب کشیم
 از حق میطلبیم چسب را از میان مرحمت خود بربایند تا کل مستفیض شوند
 و بثمره هستی فائز گردند ای دوستان جهد نمایند تا از دریای بخشش الهی
 قسمت بربید و از خرمیهای فضل نامتناهی نصیب برباید روزگار است
 وقت کردار خود را محسوس نمائید هنگام آزادیست از سلاسل نفس و هوای خود
 فارغ نمائید احمد بنده آفتاب حقیقت از مشرق عنایت
 مشرق و لائحت طوبی لمن توجه و فارز وویل
 للفا فلین .

بنام خداوند یکتا

سُبْحانَ تَهِ اهلِ عالمِ امروز از گواهی و آگاهی هر دو محروم شده
 میشوند ندای مظهرِ امر و مشرقِ وحی الهی با علی استند آمرتفع بشایکه از
 حلاوتش حصاة و نواة به تسبیح و تقدیس ماطن گشته اند و لکن عباد از آن
 محروم اشیا کلمات گواهی داده اند بر ظهور و علایک علیا و مانس محبوب
 ممنوع الا من شاک به آید در قرون اولی نقل کرده اند که سبب شهادت
 انبیاء و اولیای چه بود و علت صعود عیسی بن مریم بعلک چهارم چه گشته و خام انبیا
 روح ماسواه فدا چرا کار نمود و بر سفلک دم مطهرش فتوی دادند حسین بن
 علی رابع آنکه کل شهادت میدادند به نسبتش چرا شحیب نمودند باری علی
 بر عصر بر اعراض قیام نمود و نفوس ضعیفه بتابعیت آن نفوس از دلیل و
 برهان چشم پوشید و به سبیل نرسیدن توجه کردند همه عمر عالم فی الحقیقه
 قابل ذکر نیست تا چه رسد باین هیاکل که زندگانی ایشان بمشابهت

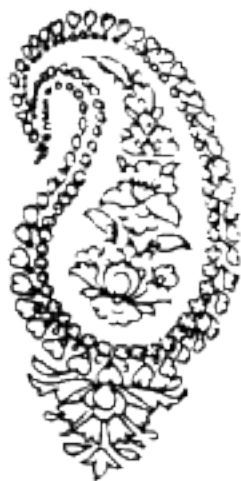
که از بابی داخل شود و از بابی خارج مع ذلک بآن تمسک جستند
و از دولت بزیوال و نعمت باقیه خود را محروم نموده اند طوبی از برای ^{نفسکیه}
الیوم بصر حدید در امر الهی و آنچه ظاهر شده مشاهده و تفکر نماید

لیطهر له ما کان مستورا عن العقول و الابصار

لک ان شکرتہ ربک و تقوم علی ما فاعل

عنک انه لعفو العظوف

الکریم .

بِوَاللّٰهِ

یا محمد قبل علی بلایای ارض و لاجل اعلای کلمه مبارکه علی
قبول نمودیم در ایامیکه عالم بار بغض اشتعل و اظهار امر توقف نمودیم
دیدیم آنچه را که حسی نپذیرد و شنیدیم آنچه را که نفسی نشنیده و لکن بلا
در بسیل مالک استمار شمع شیرین تر و از مانده لذت تر غذای عشاق
قطعات اکباد و شراب اولیاء عبرات جاریه در بسیل محبوب مکت
طوبی از برای نفسیکه زخرف این دو یوم او را از نعمت
باقیه دایم محروم ساخت اشکر بکتانه
ایدک و عرفان صراط المستقیم و
نباه المحکم المستین .

بنام دوست یکتا

ای احزاب مختلفه با اتحاد توجه نمایند و بنور اتفاق منور گردید لوجه
در مقرر حاضر شوید و آنچه سبب اختلاف است از میان بردارید تا چسب عالم
با نوار نیر عظم فائز گردند و در یک مدینه وارد شوند و بر یک سریر جالس این مظلوم
از اول ایام الی حین مقصودی جز آنچه ذکر شده نداشته و نذر دشمنی نیست جمیع
احزاب بافق علی متوجهند و با مرحق عامل نظر بمقتضیات عصر او امر و احکام
مختلف شده و لکن کل من عند الله بوده و از نزد او نازل شده و بعضی از امور هم
از عناد ظاهر گشته باری بعضد ایقان اسنام او نام و اختلاف را بشکند
و با اتحاد و اتفاق تمکین نمایند این است کلمه عباد که از ام کتاب نازل شد
یشهد بک لسان العظمه فی مقامه الرقیع استجناب و سایر
اولیای باید با صلاح عالم و رفع اختلاف اتم تمکین
نمایند و جمیع مبذول دارند انه هو المولیة حکیم و هو الشفیع

هو العزيز المجوب

ان ياتح القدس فاحضر سفينة البقاء في ملاء الاعلى فسبحان ربّي الابهى
ثم امسكه على بحر لقدم بديع من الاسماء فسبحان ربّي الابهى ثم اركب عليها بكل الروح
باسم الله العلي الاعلى فسبحان ربّي الابهى اذا فاطلق زمام العلك ليحري على قلزم الكبرياء
ليصل اهلهما الى مواقع القرب في كمن البقا فسبحان ربّي الابهى واذا وصدم الى شاطئ بعد
ساحل بحر احمر فسبحان ربّي الابهى اذا فاحرهم عن العلك في هذا المقام اللطيف لا
فسبحان ربّي الابهى وهذا مقام الذي فيه تكلي الله بار اجمال في سدة البقا فسبحان ربّي الابهى
وفيه خلعو ابياكل الامرغل لنفس والهوى فسبحان ربّي الابهى وفيه يطوف موسى لغز نجودا
فسبحان ربّي الابهى وهذا مقام الذي خرج فيه يد الله عن روار الكبرياء فسبحان ربّي الابهى وهذا
مقام الذي لن يحرك فيه سفينة الامر ولو تفرع عليها كل الاسماء فسبحان ربّي الابهى اذا يا
ملاح القدس علم اهل السفينة ما عندك خلف حجابات العما فسبحان ربّي الابهى للدا
يعطون في وادي الكيثب لبضآ فسبحان ربّي الابهى ويطيرون بجناحين الروح الى
مقام الذي قدسه الله عن الذكر في ممالك الانشا فسبحان ربّي الابهى ويتركون في لهوا
كطير القرب في جبروت اللقا فسبحان ربّي الابهى ويطلعون بالاسرار في كبح الانوار

فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي وَانْقَطَعُوا مَنَازِلَ التَّحْيِيدِ حَتَّى وَصَلُوا إِلَى مَقَامِ التَّوْحِيدِ فِي مَرْكَزِ الْهَيْدِ
فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي وَارَادُوا أَنْ يَصْعِدُوا إِلَى مَقَامِ الذَّمِّ حَبْدَهُ مَعَهُ فَوْقَ مَرَاتِبِهِمْ أَوْ
أَطْرَافِهِمْ شَبَابُ الذَّمِّ مِنْ سَكَّانِ مَلَكُوتِ النَّقَارِ فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي وَصَمَّوْا كُنْ الْكِبْرِيَا
عَنْ مَرَارِ سِرَادِقِ الْغَيْبِ فِي كَمَنْ لَسْنَا فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي بَانَ يَاطْلُوكَ الْخَطَّانِ رَجُوعًا
هُوَ لَا إِلَى مَوَاقِفِهِمْ فِي نَاسُوتِ الْأَنْشَاءِ فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي لَا نَتَمُّ ارَادُوا أَنْ يَطِيرُوا فِي هَوَا
الذَّمِّ طَارَتْ فِيهِ أَجْنَحَةُ الْوَرَقَاءِ فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي وَلَنْ تَحْرُكَ فِيهِ سَفَائِنُ الطُّنُونِ وَلَا أَفْئِدَةُ
أُولَى النَّسَى فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي أَوْ أَوْخَرْتِ حَوْرِيَّةَ الرُّوحِ رَأْسَهَا عَنْ غُرْفَاتِ الْأَعْلَى فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي
وَأَشَارَتْ بِطَرْفِ حَاجِبِهَا إِلَى مَلَأِ الْقَدَسَا فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي وَأَشْرَقَتْ أَنْوَارُ جَنِينِهَا مِنْ الْأَدْنَى
إِلَى السَّمَاءِ فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي وَمَوْقِعُ أَشْرَاقِ أَتْجَالٍ عَلَى أَهْلِ الْأَرْضِ وَالرَّابِ أَوْ أَوْتَرَتْ سَيْلُ
الْوُجُودِ عَنْ قُبُورِ الْفَنَاءِ فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي ثُمَّ نَادَتْ بِطُحْنِ الذَّمِّ سَمْعَهُ أَذُنَ السَّمْعِ فِي أَرْزَاقِ
الْعَدَمَاءِ فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي وَقَالَتْ يَا مَنَ لَمْ يَكُنْ فِي قَلْبِهِ رَوَاحُ الْحُبِّ مِنَ الْغَيْهِ الْعَرَفَاتِ
النُّورِ فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي لَنْ يَقْدِرَ أَنْ يَصْعِدَ إِلَى رُفُوفِ السَّمَاءِ فِي هَذَا الْبَحْرِ وَتَلْقَى
فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي أَوْ أَمَرَتْ جَارَتَهُ مِنْ جَوَارِيهَا الْأَعْلَى فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي فَقَالَتْ
أَنْزِلِي مِنْ قَصْرِ الْبَقَا عَلَى سَيْكِلِ الشَّمْسِ فِي هَذَا الْفَضَاءِ فُسْجَانُ رَبِّي الْإِبْهِي ثُمَّ التَفَتَتْ لِسَمِ

فيما استرو في سرائرهم الاضنى فسبحان ربى الابهى فان وجدت رواح القميص عن
 غلام الذمى سترنى سراق النور من ايامى الاشقىا فسبحان ربى الابهى اذ يصحى
 نفسك ليطلع بذلك كل من سكن في غرفات الفردوس من مياكل النفا فسبحان ربى الابهى
 ويزلن كلمهم عن غرف البقا فسبحان ربى الابهى وبقين احلهم وايدهم لما طاروا في جوا
 الوفا فسبحان ربى الابهى ولعل تجدن رواح المحبوب عن قميص هولاء فسبحان ربى الابهى
 اذ اشترقت حورية القرب عن فتع الغرفات كما شراق وجه بسلام عن امتع الرداء فسبحان
 ربى الابهى ونزلت بطراز اشترقت السموات وما فيها فسبحان ربى الابهى وحركت في لواء
 اذ اعطت كل الاشياء في اراضى العدى والنار فسبحان ربى الابهى فلما بلغت الى
 المقام قامت كخط الاستواء في قطب البدار فسبحان ربى الابهى ثم استنشت منهم
 زمان الذمى ما يجرى عليه حكم الابد اولاد كراستها فسبحان ربى الابهى وما وجدت منهم
 ما اردت وهذا من قصص العجا فسبحان ربى الابهى ثم صاحبت وصحبت ورجعت الى مقامها
 في قصر الحمراء فسبحان ربى الابهى ثم تكلمت بكلمة سرية تحت لسان الردى فسبحان
 ربى الابهى ونادت بين طلاء الاعلى وحوريات البقا فسبحان ربى الابهى تامة وجد
 من هؤلاء المدعين من سمات الوفاء فسبحان ربى الابهى وتامة بغير بسلام في ارض

العزبة وحيداً فريداً بين أيادي الفسقا فسبحان ربّي في لاهوت المحرّما وبعد ذلك خست
 في نفسها بصريح الذمّي صرخت وتزلزلت اهل ملا الاعلى فسبحان ربّي الذمّي تردّي
 بردار السوداء ووقعت على التراب وماتت كأنها دعيت واجابت من دعائها في لاهوت
 العا فسبحان من خلقها من جوهر احميا فسبحان ربّي الابهى اذا اخرجني عن
 العرفات حوريات ما وقعت على جمالهنّ عيون احد من اهل جنان الاسماء فسبحان
 ربّي الابهى وجمعن عليها ووجدن جسد ما مطروحة على التراب الغبراء فسبحان ربّي الابهى
 فلما شمدن حالها وعلن حرافاً من قصص العلام عررن رؤوسهنّ و

شققن شياهنّ ولطنن على وجوههنّ وبلن عيشتهنّ وكبن بعينهنّ
 وضربن بايديهنّ على خدودهنّ وهدامن مصابيحهنّ تخفي

فسبحان ربّي الاعلى

بنام هستی

در نیز نسیم سحری در بطور عظم این کلمه مبارک صفا میوه عالم محبت و دوا آید
 و بعضی عند خلایب لرا حل حب آب شود ما شوق میا و حب نداید تا نور افش
 عالم منور زد و لاق لا مزین رخسار و سپع قرون و اعداد سب تر غرق و
 ذلت بجهت هست محزون باشد در سطوت امرا و اهل ضرعا بافت عا نظر باشد و
 بنایت حق مطمئن بسته و ستان خود را از اشرفات انوار آفتاب عزت افتد محروما
 سازد زود است هر مستقیم مقام خلافت باشد و هر معتب آنچه در بلا شرف شد
 آگاه گفد دست را عا جابر شد آنچه در نفا و اولاد خدای طوبی زد

بهر نفسیکه بحیرت یافت نمکند و بدلی غایت مثبت انتم

اهل للجهت آرد ذکر است اسمائهم من انقسم الله من القصفه

للمس آرد طوبی لسانین و دلی لسانین

الجهت علیک من لدی آرب العالمین

بنام محبوب عالمیان

انشاء الله بنایت الله فائز باشی و از قدح عسره فان محبوب امکان مره بعد مره
 بیاشامی لذایت شنیده شد و عرف محبت استشام گشت و جناب اسم الله
 مهدی اسمت الدی العرش نکور داشت ایوم باید باز محبت الهی چنان
 مشعل باشد که بحر عالم قادر بر اطعای آن نباشد عجب است که در فتنه آخری
 بعضی مضطرب شده اند گوید یا دینار وطن خود دانسته اند و اوراثت و باقی
 تو هم نموده اند . بر چسب نفوس حکمت در کتاب الله واجب شده تا کل بحال حکمت
 ما بین عباد می نماید فساد و نزاع و امورات میته ممنوع و غیر محبوب و اگر نفسی
 بما امره الله قیام نماید و در او امر معایری ظاهر نشود در این صورت اگر ظلم
 ظالمان و تعدی طایعان مستلزم گردد سستی نیست که این مطلوبیت و بلا یا
 فی سبیل الله بر او وارد شده کدام مقام را عظم از این مقام دانسته اند
 و کدام فخر را کبر از این فخر شمرده اند هر نفسی از کاس موت خواهد آشامید

و اگر این لوجه آینه واقع شود و در سبیل محبوب روح و جسدش انفاق گردد
 ایستاده این اولی تر بوده و هر بصیری شهادت میدهد که این مقام عظم
 مقامات است لدی آینه. انشا آینه باید کل بما امر هم عامل باشند و با چ
 دارد شود راضی و شاکر. بگوای دوستان قدر خود را بدید

زود است که جمیع السن بگرشما نطق و طمع و جوه شما

متوجه خواهد شد آنه یرفع امره کیف اراد آنه لهو المقتد

القدیر قد حضر لدی العرش ما رسده قبلناه

فضلاً من لدنا ان شکر و کن

من الرائحین

هوالمشرق عن افق الملكوت

حسب شمس حقیقت تابان و ابر بهاری در فیضان و اریاح بهار آسمی از کل جهات
 در هیجان هر قطعه ای از اراضی استعدادات و معانی اگر در این یوم عظیم سرسبز و خرم
 نمود و شبیه ای که ابدالدهر از فویضات رحمانیه محسوس ماند و جز خارندامت و نومیستی
 گیاهی نروماند و در همان معرفت و دانائی آنچه در ارض نفوس بشیر تکوین فویضات و برکات
 تراید نماید و آنچه مظهر فویضات نامتناهییه گردد تا زمین بهمت زارع پاک و آماده گردد
 ثمرات کثیر بخشد و ربیع عظیم حاصل نشود پس بهمت بلند باید قصد این مقاصد را حجت نمود
 و بقوت الهیه و تائیدات صمدانیه اراضی نفوس ناس را از خس و خاک شگون غیر
 لائقه به عالم انسانیت پاک و مقدس نمود تا مستند فویضات الهیه گردد و در عالم بشیرت
 هیچ شیئی چون اخلاق و اطوار و دانائی نفوذ و سرایت نداشته زیرا قوت الهیه متوید آن غایت
 ابدیه و عالم وجود شده این زلال سبیل الهیه است .

گجواهی دوستان امروز را مثل و نظیر نبوده و نیست در این روز مبارک هر عمل خاصی
 که ظاهر شود او را سلطان اعمال محبوب است و هر ذکر و کلمه از شفعه خارج گردد ملک
 ادکار بوده و خواهد بود قسم بنیالی بحر علم آسمی که بزرگی این ایام محدود نشده و نخواهد شد

جهد نماید تا صاحب مقامی شوید که باقی باشد و هیچ صاحب قدرتی قادر بر
 اخذ آن نباشد آنچه از صفات اخلاق الهی که الواج بان فرین است و بزرگان شرف
 در آن تفکر نمایند و عمل کنید ان شاء الله بعزیزه عند الله مغرر است فائز شوید نصیب
 از کوشش باریان رحمن فی الحقیقه آسائید هاند و از صهیای عارفان در یوم آسمی نوشیده اند
 در حین بسیار و ضرر اشتغال ترشاید می شود یکوست حال نصیب الیوم بما اراد الله فائز شد البته
 الوان مختلفه عالم و اطوار امم و از مالک قدم منع نماید بحر سه و در قلبش موج و آفتاب و رخ
 از افق نوادش مشرق که ملک عظیم است و می حکم و مبین لاجب است ما
 یرفعهم الی ملکوت المعده العزیز المینع .

بسی الذی به بدل الله الشربحت باخیر البات

الحمد لله الذی بآل العصب و القهر بالرحمة و البصر و قدر لكل فطره من دما شمس خلقا
 لنصرة امره المبرم بحکیم و الحمد لله الذی رفع علم الاقصاد مرة بامانة و صفیانه و اخری بعدا
 انه هو المقتدر الذی لا تمنع ارادات خلقه عما اراد و هو المقدر العظیم لله الحمد و ارد شد بر اولیا
 ارض یا آنچه که سبب ظهورات طفره نصرت اگر این مقام و استرفیه اقسام جاری شود
 حسم احزاب عالم خود را طائف حول مشاهده نمایند ...

بسمی المبین علی الارض والسماء

ازین نذرانه مرتفع و از یار اسم الله مشهود و امام وجه آیات الله ظاهر و فوق
 رأس کلمه الله موجود طوبی از برای نفسیکه از جذب کلمه الهی و مفتوح غایت ربانی باب
 انقطاع را شود اوست مرتبی عباد و اوست خادم امر مالک ایجاد یا علی قبل اکبریک
 بهائی و غایتی در این حضور عظم نازل شد آنچه که از اول ابداع الی سین نشده و ظاهر شده
 آنچه که معدس از شبهه مثل بوده ملاحظه کن جذب کلمه عباد را سوت انشاچه کرده در
 آثار و آثارش نفسک را قبال عشاق را و اگر کلمه سیه آفاق جذب نمود و بمقرده فرستاده
 قبال مدائن اشتیاق را بنور ظهورشانی سوز فرمود که جواهر عالم هستی از دستان مقامی نه
 و شانی نه منقطعاً عن الكل قصه قباب ابھی نمودند قوت عالم ضعف احداث نمود و سطوت
 اتم حاصل گشت تعالی تعالی قدرت المحیطه و شبهه النافذة ضراین مظلوم بر حسب
 ظاهر فوق رتبه بشهیه بوده معذک حق را از اراده منع نمود و از احلا کلمه باز نداشت
 آنجناب بر مقریات مفرین و ظلم ظالمین و کذب باعقین آگاه بوده
 و هستند و لکن نزد اظهار امر الهی کل معدوم بل
 مفقودش شده اند.

فسم على ميفريه :

اللهم انت مطهر المطاهر ، مصدر المصادر ، مطلع المطالع ، مشرق المشرق ،
اشهد باسمك ترينت سما لعرفان ، وتموج بحر البين ، وشرعت الشرايع لابل الاولين .

سبحانك اللهم يا الهى انت الذى لم ترزل كنت فى علو القدر ، والقوة
والجلال ، ولا تزال تكون فى سمو الرفعة ، والعظمة والاجلال . كل العرفا متحير فى آثار
صنعك ، وكل البغاة عاجزون اذراك مطاهر قدرتك واقترارك ، كل ذى
عرفان اعترف بالعجز عن البلوغ الى ذوق عرفانك ، وكل ذى علم اقر بالتقصير عن
عرفان كنه ذاك ، فلما سد السبل اليك اظهرت مطاهر نفسك بامرك و
مشيكت وارسلتهم الى برتيك وجعلتهم مشارق الهامك ، مطالع وحيت و
مخازن علمك ، مكاسن امرك ليؤجهن كل بهم اليك ويستقرن الى ملكوت
امرك وجبروت فضلك . اذ اسلك يا الهى بك وبهم بان ترسل عن

یسین فضلك على اهل الاكوان ما يطرهم عن العصيان و يحلهم خالصين
 لوجهك يا من بيدك ملكوت الاحسان ليقومن كل على امرك و ينقطعن عما دونك
 و انك انت المقتدر العزيز المحتار .

قلم علی میفریاد :

انوار قدیم در عرش عظیم سایه و اسرار قوم بر الواح شمیم ساطر و حمامه قدرت
 در بهار قدس عزت بجای قوت طایر و در قاف عظمی با جان بیع رفت در طین و طوار
 جهان احدیت بتشقات غمزه در تشیق و اطیار جلال قدس عما در تدف و
 حوریات جمال انس بقا در تکلف و عذیب سنا سروفا در تصف و محبت که
 سلطان قدرت و غلبه بر عرش عزت ساکن و ملک بقا در مصرقا مسکن و روح
 طیب بقا از شمال جعد محبوب مستح و اطیاب مسک و فانیین شرم مقصود متموج و درقا
 نور بر افشان دود طور در ترنی و دیک سبحانی در حدائق غرودانی در تعنی او که ملک
 ان محمد محبوب الاولین و الاخرین و الطاهرین و البائین .

هو الشاهد والمشهود

قلم اعلیٰ جمیع دوستان را بنایت خود بشارت میفرماید و باستقامت کبری
نصیحت مینماید امروز کنوز مستوره ظاهر و عیون ممنوعه جاری و انجم و شمس و
اقمار آفتد کل بازغ و مسیر و روشن بگوای طالبان معانی کوثر رحمانی جاری بایشان
بیاشامید ای فقرای ارض بحسنایت مواج و باب کرم مفتوح از حق
بطلبید جمیع را از فضل عظم محروم نفرماید و از کوثر بقا ممنوع سازد و بحد نه کل
در منظر کبره مذکورید و بنایت الهی فائز جهد نماید تا آنچه از قلم اعلیٰ
بارہ شامبت شده محفوظ ماند الیوم امناموجود و نسالی عرفان الهی مشهود
و سارقین و خائنین از اطراف و مکین باید کل باستقامت تمام باسم مالک
یوم الدین نسالی شمس را محفوظ دارند و چون جان در حفظش جهد مینماید
مبذول فرمایند آنه یقول الحق و ید الیسیل
و هو العزیز الحمیل .

« بنام دوست یکتا »

ای اهل حق انشا الله در این روز فیروز که فی الحقیقه سید روزهاست
بنایت الهیه و فیوضات الطاف باینه سرور و خرم باشید غیر دوست
و دشمن است از او بگریزید و غیر از یار مار است از او فرار کنید کردهای کین و دین
و تعبانهایی حسد در انتظار با هم عظم خود را حفظ نمایند و بحال قدرت و اقتدار
ظاهر شوید قسم با قناب افق امرم که اگر نفسی با طینسان کامل باشد بر کل
فایق شود آفتاب جود موجود و سحاب کرم مشو سیکو کیده بانوار آن فائز گشت
و مبارک نصیکه از فیوضات این محرم نمائید امروز روز ذکر و بیانیست نه روز
خاموشی و روز جهد و کوشش است نه بهنگام وقوف و کاهلی پس با جانت
دوست یکتا آهنگ شهر باقی و عالم جاودانی نمایند بگفتار آید و از شهر
مترسید و بحال رافت و رحمت عباد را بطر مالک یوم معاد
دعوت کنید که شاید از این نسیم جا بخش بحرکت آیند.

هُوَ النَّظْمُ مِنْ أَفْقَةِ الْأَعْلَى

طوبی از برای نفسی که برخاست قیام نمود و عباد را نجات وحی و صیر
قلم اعلی از خواب غفلت بیدار کرد هر نفسی با این شرافت فائز شود باید
رأسش با کلیل انقطاع مزین و سیکش بر دار تقوی مطرز و قلبش بوز معرفت
الهی منور باشد این یوم غیر ایامست و این امر غیر امور از حق بطلب ابصار
از شاهده آثار محروم نمید و آذان را از اصغار صریح قلم اعلی منع نفرماید
جهد نماید فائز شوی بآنچه که مژشش از عالم قطع نشود و ذکرش از
کتاب الاهی محو نگردد البهّا علی اهل البهّا الذین ما نقصوا میثاق الله
و عهدہ اقبلوا بالقلوب و قالوا لک الحمد بما ذکرنا ذ

کُنتَ فِی السَّحْنِ بَیْنَ اَیْدِی الْعَافِیْنَ .

جناب صادق علیه السلام

بسمی الهین علی الامسآ

حمد مالک جود و سلطان جود الایق و سزا است که بیک کلمه عالم را بنور ظهور منور نمود
و آوان عالم را باصغار قداتی الرحمن مزین داشت طوبی از برای نفسی که فائز شد و مقرب عرش
راه یافت . یا ایها الذکور لدی المظلوم یک کلمه از کلماتی که در اول یوم ظهور از لسان
عظمت جاری و از جهت اعلای فواید نازل منجی و حافظ و ناصر و معین کل است و آن کلمه
مبارکه فیصل مایشت و سبب نزول آن اینکه هر مقبلی خود را باین کلمه علیا از ظنون و
ادام حفظ نماید و حق را محضارداند بعضی مع اقرار باین کلمه ذکر نمودند آنچه را که سبب خزن
ملار علی گشت بگوای عباد بر خود رحم نمائید ، در آنچه ظاهر شده تفسیر کنید و بآثار
توجه نمائید ثمره سدره مبارکه آثارش بوده و هست طوبی للفائزین یا اولیای بحکمت
و بیان خلق را بصراط مستقیم الهی هادی شوید و لکن آنچه لازم و مقدم است تطهیر جو
است بکوشش نضاح از فساد و نزاع و ضغینه و بغضا حق چنین گفته

چنین فرمود طوبی للعالمین و طوبی للمنصفین و

طوبی للمستقیمین .

بسمی الماطق من السموات والارضین

انشاء الله بنایت الهی با نچه الیوم نزد رب ابراهیم واسحق و یعقوب
محبوب است فائز باشی قسم با جناب بیان رحمن که چشم از برای این یوم
عزیز خلق شده آذان از برای این ایام بوجود آمده بهیكل از برای این روز بیع
و جان از برای ادراک این امر مسیع جهد نمایند شاید از اردن الهی بیاشاید
و مسجد اقصای حقیقی را طواف نمایند هر که الیوم باستقامت تمام بر امر
انام قیام نمود او ساجد و خاضع و طائف و راکع بوده و بهت گذشت اشهد ^{بظنوم}
فی هذه السجین المبیین یا لاله زار ان افرج بذکری انیاک نصرته

احب من کل شی فی کتاب عظیم و الحمد

لنفسی العزیز اعلیم .

احرف حمد حقائق و در قائق حمد مخصوص ساحت قدس قرب حضرت سلطانی است
 که از لطائف بدایع عنایت خود کل من فی الملک را از عمار کا فور بر صده ظهور آورد و جمیع
 موجودات را از بهیستی در عرض هستی برای ظهور معصود موجود فرمود و غیاث هستی
 موجودات را بمقام هستی مطلق قائم و مشرف نمود تا کل موجودات را غیب و شهود از رحمت و اسعه باز
 نماید و از استوای عرش عدال محروم نگردد و در بر وجود رزمی و از بر رزمی امری مقرر داشت
 که سادجیات مجردات حیوات اکوان بحركات گوناگون حرکت نمایند تا به بیملکوت او در عرض
 ناسوت ظاهر و بهیود گردد و بهر شیئی فرضی بخشد و بقدر وسع او قدرت بخشد و بعد تکلیف امری
 عرضه داشت تا طعنان ایمان کل معلوم شود و ثمرات اعمال و افعال خود بر سبب آنچه بآکسب
 نموده اند سزا داده شوند لقمان به پسرش نمان میفرماید یا بنی انسا ان تک مثقال حبه من
 خردل فکن فی صحره او فی السموات او فی الارض یا ت بهما ان الله لطیف خبیر بگوید
 از برای احدی مغفرتی و مقرری کل در قبضه قدرت او اسیر نهی چنانکه سرقضا و حرف مضای
 امیر المؤمنین ع میفرماید کل شیء فی قبضه قدرته اسیر و ان ذلک علیک سهل سیر فیجان

الهی بیده ملکوت کل شی و آن قدر کان علی کل شی قدیر . یا الهی رسیدی و رحمانی
 چگونه وصف نمایم آیات قدس ترا باین زبانی که کمال است از ذکر ادنی محمد سلطان
 ازلیت تو چگونه ملاحظه نمایم آثار انس ترا باین چشمائی که کور است از مشاهده مقص
 ملک ابدیت تو چگونه استماع نمایم احسان طبع ترا باین گوشائی که کر است از تغز
 حمده سرمدیت تو چگونه ادراک نمایم لطائف مدایع حکمتی ترا باین هوشی که مدبوش
 است نزد ظهورات مدبیر حضرت قیومیت تو . چه لطیف است مکرمت و مرحمت تو که
 فرو گرفته جوهر ساز حیات اکوان را در چه بدیع است رحمت و رافت تو که فرا گرفته
 اعلی مراتب هیات امکان را پاک و منزهی از وصف هر جوهر محدودی متعالی و مقدسی
 از لغت هر منزّه و مقدسی کل لغتها در ساحت قدس تو کذب صرف است و جمیع وصفها
 در فناء انس تو افک محض است قرار نمودی برای احدی طریقی برای معرفت خود
 جز بحر نجات و مقرر نداشتی برای نفسی مغربی جز نیستی بات . الهی حضرت الالسن
 عن بلوغ شانک و عبرت العقول عن ادراک کنه جالک با تمام این نقص و عجز نذا
 میکم ترا بیدای صفیای تو که ای سلطان من و محبوب من مطمئن فرما قلب ذره فایرا
 بر جوع بسوی طلعت باقی خود و در روشن فرما چشمای مرا بمشاهده جمال حضرت و با بیتی خود

و از نورهای نور خود رشحات سروری عطا فرما و از کاسهای بلور خود طغیان کافوری
 عنایت نما و از حیاض محبت بید ملاطفت شراب انس کرامت فرما تا مستراح
 شود فؤاد من در ساحت حضرت محبوبیت تو مضعق شود عقل من در بساط سلطان مجدود
 تو بچنی که عمار کافور و صرف ظهور و هویت نور الموحدين سيد الساجدين وحی فدا
 میفرماید و جعلنی من الذین اطمئنت بالرجوع الی رب الارباب انفسهم و قرت بالنظر الی
 محبوبهم عینهم و من الذین تعرضت اشجار الشوق الیک فی حدائق صدورهم و اخذت لوعته
 محبت بجامع قلوبهم و هم الی او کار الافکار یا ون و فی ریاض القرب و المکاشفه یرتعون
 خلق فرمودی این ذره و کار بقدرت کامله خود و پروردیدی به ایادی باسطه خود و بعد
 مقرر داشتی بر او بلایا و محن بحیثیتی که وصف آن بیان نیاید و در صفحات الواح
 نگنجد. گردنی را که در میان پرند و پرنیان تربیت فرمودی آخر در غلهای محکم سبزی و پرا
 که لباس حریر و دیباجت بخشیدی عاقبت بر ذلت مجلس مقرر داشتی قلعتی
 قضاک قلاعه لا تحل و طوقتی اطواقا لا تنک چند سینه میگذرد که استلا مثل باران
 رحمت تو در جریانست و بلایا از افق قضا ظاهر و مابان و در این ایام مقعد انس و محل
 امنی برای این بند مقدر فرمودی. در اول بنجد متکاران با رحمت و رافت تربیت

نمودی و در آخر باصحاب غضب و رجال سطوت و اگر داشتی باشه که اگر نمی
 غل و بخر آسود نبودم و چه روز از صدات آیدی و السن آرام مگر فتم چندی آب و نان
 که بر حمت و اسوه بچوانات صحرا حلال فرمودی بر این بنده حرام نمود و آنچه را بر خوار جایز
 بنود بر این عبد جایز داشتند تا اینکه عاقبت حکم قضا نازل شد و امر مضایج خروج این
 بنده از ایران در رسید با جمعی از عبا و ضعیف و اطفال صغیر و این هنگام که از شدت
 برودت امکان تکلم ندارد و اکثر شیخ و برف قدرت بر حرکت نیست بعضی از اطفال
 از مفارقت احیایات فراق قرانت میبایند و برخی بعثت یاس از وطن و دیگر کمتل
 السیم ناله میکنند و در بیابان حیرت سرگردان میگرددیم و در صحراهای حیرت رجا
 تر میطلبیم که شاید نسیم رحمت تو آید و احسان قدیم تو در رسد فلک الحمد
 علی حسن ملائکت و بسوغ نعمائک و ظهور ابتلائک و انانت
 انت الله لا اله الا انت و انما کننا من فضلک

سائون .

باسم سلطان وجود

منادی است لازل از یمن عرش میفرماید و لکن جزاؤن داعیه صفا نمود ملاحظه در
 احیان ظهور مظاہر رحمن از قبل فرماید مع آنکه کل بآیات بسین و برهان محکم متین
 ظاہر شد اند مع دلک در ہر طور کثر ثناس بوساوس شیطان اغرفان مظہر رحمن
 محروم مانند و بایام فانیہ از حیات ابدیہ باقیہ ممنوع گشتند نقطہ بیان روح من فی
 الاکوان والامکان فدائ بآیات محکمات الہی ظاہر شدند و ار کل اخذ عمد این طور ابداع
 منع نمود بشانیکہ چسب سان و ما نزل فیہ الموسط بصدیق این امر نمود اند مع دلک
 بعضی از اہل بیان ارتکاب نمودند آنچه را کہ هیچ متقی ارتکاب نمود فویل لہم من عذاب
 یوم عقیم . باید در کل حق پناہ برد کہ مباد عساکر جہل بر علم و عقل غلبہ نمایند و جنود ظن
 و ریب بر یقین غالب شوند حمہ خدا را کہ آنجناب از انجم سما مرتفعہ و از افقان سدہ
 الہیہ اند باید بقدرت مالک اسماء و صفات خرق حجابات بتماہ نمایند بشانیکہ اگر
 جمیع عالم بر اعراض قیام نمایند بر یقین بفرایند و تجلیات شمس الہیہ در نوم بر آنجناب
 شدہ اگر از نظر منحوشہ باشد ان اخرق الاحجاب ثم طلع عن خلفها بوجہ منیر و ان

ربك معك وعنده علم الاولين والآخرين ، در هر ظهور غرر حافی بر کل تحلی شود
 و لکن بر بعضی در نوم و بر بعضی در نقطه و این از سنت الهیه است در هر ظهور و آن ربك
 بکل شیء علیم نسل الله بان یحیطکم عن افستان و انه علی کل شیء قدير . در ایام
 کل ما سواه و صقع و حد قائم و نسام رحم من از رضوان فضل و احسان بر اهل اکوان علی حد
 سوار مروز میفرماید هر نفسیکه از آن نسیم خوش و حافی عرف قمیص رحافی یافت بخت
 ابدی فائز و مادون با کتبت ای هم بار راجع و امتحانات و افتانات ملائکه ممیزات
 حقند که بتفریق و تجمع مشغولند اینست معنی ما نزل من قبل و الانذارات عرفا معصود
 همان ملائکه ممیزاتند که بربیع و انتراع اثواب و ارواح مامورند تا تمیز و تفصیل واضح و
 ظاهر شود چه نیکوست حال نفسیکه در این ظهور اعظم ثابت ماند و باز به مبارکه
 قل الله ثم در هم فی خوضهم لم یعون عالمند بشانی که بدینا و ما فیها از او احدیه بقا محروم
 ماند و اند آن نفوس ارجع امتحانات محفوظه طوبی لهم ان شاء الله و این فخر الهیه
 از ایدای فضلیه حق محوتم بیا شمس و بمطر اکبر ناظر باشید عقرب رواح غشیه
 انفس خبیثه بر آن دیار مرور نماید ان شاء الله و آن ایام محفوظ نماید ان شاء
 معکم ان انتم الیه ترجعون . الیوم یوم ایقانت و محی طون و اوام اهل ظن

لا زال از مخزن علوم ذی اجمال محروم بوده اند و حاصل یقین بر سریر غمگین
 مستقر و مسترج . و الهب آعلکم یا فنان سدره الامر و
 علی الذین یحکم جباله المنین الصیوم .

جناب غوغای عشق

بوالله

نامه دوستی بر مخزن نیستی وارو شد و معانی روحانی آن سرت تازه و
 فرج بی انداره بخشید معلومست دوستان معنوی که در آشیان الهی وطن دارند یا
 از خاک درگذرند و از افلاک بگذرند قدم از رآب بردارند و در حست قدس رب
 الارباب گذرند این اصحاب ایچ سدی حایل نشود و هیچ معیری تغییرند به از
 خمر عشق میوه شوند و از جام شوق بهوش مست حال لایزالند و محو لالیم
 و ظاهراشان اگر نار جلوه نماید باطن ایشان بنور دلالت میکند عالم الفاظ ایشان
 از مراتب بلند معنی منع کند و حجابات مجاز از مواقع حقیقت محجوب سازد بر توکل پرداز

نمایند و بجناب عزت و جید در هوای قدس تجرید بپرسند و انگیخته حرکت
 عوالم تفرید بقلب جامع است و قلب پاک لطیف بانی باکی در لسان بیان
 نمایند . ما درون را بگیریم و حال را . ما برون را بگیریم و قال را . بر خود انجناب
 معلومت که این اصحاب معروف چه قدر اموات کرده را مرتکب شده در وادی
 نفس سالکند و در بادی عقلت ماشی بهوی سخن گویند و در تیه ضلالت سلوک
 نمایند . ای غوغای عشق سخن جان را بگوش جان بشنو تا در بسیل جانان جان
 و دل در باری و در کوی دوست سر اندازی تا بی سرسره افروزی و بی دل بخروشی
 و بی خمر بچوشی و بی لسان بسروش آئی و از این گلشن ظاهری بگلشنهای غزالی
 میل فرمائی . ای بسیل باغ دل جاگیر و بر شاخ گل مقرر گزین و ای بدبد
 بدینه سبا باز گرد و ای یوسف از سخن تن بدر آ و ای خلیل از نار نفس بگذر
 بفاران عشق وارد شو تا در این ظلمت ایام مثل نور بر افروزی و مکر خدمت بر بنی و جان
 و دل طوف بدینه گل نمائی این است ثمر وجود اذنا فاشق راحة المعانی من قمص المعوی لثقه
 روح البقاع من الوفا . و تكون من المعسین فی أم الکتاب من قلم القدر علی لوح العزة با
 مکتوبا و البکیر علی الذین متبعوک فی امر ملوک و کانوا من المحسنین فی اللوح مستورا ۱۵۲

ہو الا قدس الابی

نامہ آنجناب کہ بدایع ذکر رب الارباب مزین بود بر کلمن بلا و مخزن ابتداء اصل و بدیع
 اخذ شد و بطحانات غم ملاحظہ گشت ہذا تقدیر من مقدیر المیتہ اللہ کہ آنجناب ارکوز عرفان
 نفس رحمن کہ ایوم اکثر اہل امکان از شرش محروم ماندہ اند مرزوق گشتہ فیاجہ از این
 فضل بدیع کہ در ابع من غیر شبہ و نظیر من دون وقوف و تعطیل ظاہر گشتہ و الموحدون
 یسربون من خمر الہی کانت بحب اللہ محروجا . ذکر شدہ بود کہ ارادہ طواف بیت اللہ
 نمودہ بودید و با سبب مانعہ موقوف داشتید فنعلم ما قضی و فی ذلک کلمہ عظیم ، زود است
 کہ بر حکمت مستور مطلع شوید چنانچہ اقبل ارکل ما قضی من لدن ربک حکم بالغہ شاید
 نمودید لن یعزب عن علمہ شیء و انہ کل شیء علیم . بقضایای محوتمہ سلطان الایمانی را
 شدہ دست نگاہ نباشد و ماہو المحوتم عند ربک لن یدلہ شیء عما خلق بین السموات والارض
 چنانچہ ما بین عباد مذکور است و واجب فرض نمودہ اند از برای ہر شیء الاول معلق و الثانی

محموم و لکن آنچه در این مقام ذکر نموده اند لایمن یعنی بوده چه که از اصل علم الهی
 و حکم بالغه صمدانی محرومند الا من شاربکب و اکثری از ناس بعدم بلوغ عرفان این
 دو مقام مقدر و معترفند در بیان این مطلب مثلی ذکر میشود که شاید آنجناب بحقیقت آن
 عارف شد ناس با حفظ الهی و قدرته و از آجال معلقه تحفظ نمایند که شاید بنفس محموم
 و عرفان و فار شده موقن شوند ، در شمع ملاحظه نمایند که مشعل است اجل محموم
 آن منتهی شدن پیه و فیل است چه که تا این دو باقی شمع مشعل و منیر است و چون این
 دو منتهی شد حتم است اطفاء او و البته منطقی خواهد شد و ابد تغییر و تبدل در این مقام
 راه ندارد آنی تقدیم بخوید و آنی تاخیر نپذیرد چنانچه مشهود است و شاید میشود لکن
 باین حتم مرزوق شود اگر آجال او این که در نفس او ان بعدت رحمن خلق شده او را
 اخذ نماید و فانی سازد و این آجال نظر بعدم انقطاع قدرت کلیه الهیه بر کل شئی میشود
 آمده فتنسیا لمن بلغ الی منبع العرفان و یکون فی آثار ربّه لمن المفسدین و یبلغ الی
 مراد الهی فی کلماته فطوبی للواقفین و البالغین ، مثلاً همین شمع بسا میشود که با نهایت

اریاح بر او مرور نماید و یا اسباب دیگر تا خلق منطفی میگردد و خاموش شود و چنانچه
 برای العین شایده میشود جمیع علوم و نفس هر شیئی ظاهر میشود چه که حسیع اشیاء
 کلمات گویینیه آیه اند و علوم الهی و خزان کلمات و دستور و مخزون مگر علومی که
 مخصوص ذات قدم است و احدی را اطلاع بر آن ممکن نیست فبجانه عما یسببه العالمون. اگر
 چه در مقامی جمیع قضایای وارده محتموم بود و خواهد بود و همان نفس امضار و سیل بر
 حتمیت است و لکن و کرا آن حال در سائر مشیت الهی باقی دیگر تا کی از جبر و ت
 مشیت مملکت بیان آید و از قلم نقدیر تحریر شود و این حدودات مقامیه و مراتبیه
 که ذکر میشود نظر بحدودات بشریه و اسباب ملکیه است که از مشیت امکانیه خلق شده
 و با و راجع میشود و باعث شده و مشیت مقدس از شئونات تحدیدیه بوده و خواهد بود
 باری آنجناب باید الیوم بقدر وسع در مراقبت امر الله و حفظ عباد او مجاهده نماید
 که شاید شمعهای عرفان نفس عرفان که در افنده انسان مشتعل شده باریاح
 نفس شیطان و حزب آن محمود و خاموش نشوند که شاید بمقبر محتموم و مقام محمود

فائز گردند جهد لازم و لکن آنکه یفعل باشد و حکیم بایزد . در فراق صابر باش
 و بنابر اشتیاق محترق چه که حرقت مشتاقین عند آنکه محبوب بوده و فی احترام
 فی الفراق یوسیم آنکه اجر الوصال که لک قدر فی جبروت القضاء . ان شاء الله
 باید در جمع احوال از دون آنکه منقطع باشید و بظن مواهبش ناظر و دیگر آنکه الیوم
 بمیکل وجود را بطراز عبودیت مزین دارید و عبودیت خالصه صرفه بین عباد حرکت
 نمایند قسم کمال قدم که هر نفسی الیوم عبودیت خالص عابد شود معبود حقیقی را
 عند آنکه مقدم است بر کل نفوس چه که معاندین دین است العالمین در هر جن بمکر
 جدید ظاهر میشوند و تازه مضمونی بدست جهال داده اند که شاید بدینوسید ما را
 از ضراط ذوالاجال محروم نمایند و بعد خواهید مطلع شد باری لا زال از کاس
 عنایت ملک افضل مشروب باشید و در ظل رحمت او ساکن و سیرج
 مانید و منع اصحاب از توجه باین ارض لازم چه که البته ضرر دارد شود و در کل
 حین بضایح بین عب و الله را متذکر دارید که مباد نفوس مقدس را بآلایش

معاصی بیالایند و از رضوان قرب آتی بعید مانند ابد از بعد محزون مباشید
 و من غیر اذن حرکت نفرمایند و لکن انشا الله اگر دست قدرت
 ربانی آجال معلقه این ارض را منع فرموده است بهشت
 لقاء احضار شوید و الله مع الصابرين .

هو العافر اوست بخشند و همه بان

بیانات عربی که بدایع نعمات حجازی از سماء سلطنت صمدانی نازل شد زیاده
 از حد احصا و احاطه اولی الالباب است و اما نظر باختلاف السن و ادراک بعضی
 مقصود نشده اند و از مطلوب محبوب و از مراد بی مراد مانده اند لهذا در این لوح مختصر
 از جواهر نصایح الهیه و حقایق مواعظ ربانیه بنغمه ملح عراقی و پارسی ذکر میشود تا مراد الله

چون شمس مشرق و صبح صادق بر همه عالمیان واضح و لائح و ظاهر و مبرهن و
 هویدا شود و لکن من فضل الهی قد کان علیکم مسبوقا و این معلوم بود که حق جل
 و کبره لم یزل و لا یرال از طاعت و عبادت و ذکر عباد و معبود بوده و خواهد بود زیرا
 که احدی از ممکنات قوه و استعداد معارف و کماهی نبوده و نیست و ممکن آنچه
 در هواهای قرب و لقاء و وصل و بقا طیران نماید از نقطه اکوان که بمشیت امکانیه خلق
 شده تجاوز نتواند نمود و سلطان یفعل یا یشاء فی ازل البقا در علو جلال و منهی سمو
 جلال خود بوده و چون طریق و سبیل دون او با و مسدود و مقطوع شد محض عنایت
 و مخرج فضل و لطف و کرم است در هر زمان و عهد نفسی اربعه فرمود تا عباد را
 وادی غفلت و هوای بهر منزل عزت و بقا هدایت فرماید و از ارض فقر و نیستی بسما
 غنی و هستی رساند تا اطیاری قدسی بوطن الهی میل نمایند که شاید از حجاب نفسیه و
 اشارات ملکیه معذرت شده در ظل وجه الله محسوس شده و ابد الابد بدوام الله باقی
 مانند و این مراتب در هیچ زمان و عهد بعضی از عباد مدعی شده و لکن برگزیده

قول اکتفا شده است که امتحان و افتتان همیشه از سماء قدرت نازل تصادق
 از دون آن معلوم و واضح گردد حال ملاحظه فرمایند که جمیع این مردم ادعای حبیب الله که
 عظم اول و اسبق امور است مینمایند و مع ذلک قبل از نزول افتتان بفعل معص
 شده اند و کیف بعد البدایا و المحن و الرزایا و السنن فمکتروا فیما اقول یا اولی الافکار
 باری این قدر متیقن بوده که آن ذات قدیم و کمن ارتقاع و مخزن استماع ممکن
 و بر عرش تعالیس و تریه مستوی دخول و خروج و صعود و نزول در آن مقام راهی نه
 و بعد از ثبوت این مطلب لطیف واضح است بر هر صاحب بصری که نه طاعت
 ممکنات بر قدر او بفرایند و نه عصیان موجودات از شان و مقدار او بکاهد هرگز
 اعمال معدودی معدوم بساحت قدس قدم در نیاید و لو ث فانی ذیل غرقانی را
 نیالاید غیر او نزد او مذکور نه و دون او در مقعد او اسمی نه ، المکن فی حد الامکان
 و الواجب فی علو القدس و الشان و بعد از ثبوت این مقامات دیگر شبه نیست
 که آنچه از سماء لایزالی نازل شد و یا میشود مقصود ارتقای خود عباد است مع ذلک

بسی از انصاف دور است که خود را از نفعات قدس این ایام محروم نمایند و
 اینقدر معلوم باشد که قدر خردلی از اعمال مکانات مکتوم و مستور نیست و لکن نظر عبط
 کبری و احاطه رحمت بر اشیا اظهار و بران شده و نخواهد شد و چون جبارت
 از حد اعتدال میگذرد لکن بعضی عباد را مطلع میفرماید که شاید سبب خجالت شود و ممنوع
 شوند و الا از غایت رحمت و عنایت هرگز راضی بر کشف عیوب عباد خود نبوده و نخواهد
 بود آخر بگویم و آنکه اهل بی و مختار و اصحاب غفلت و عمار که بر بستن ظاهر
 میر و حسین مراجعت بقدر مقدور سعی نمایند که از گلهای بستان با خود بار معان
 برند و شما که دعوی آن دارید که برضوان جمال قدس معنوی وارد شده اید چه علامت
 و نشان از آن فضایی خوش جانان با خود آورده اید . آخر اهل بیان را تحفه
 شاید و احباب جانان را نسائم سبحان باید تا چشمت اهل ارض را یخ قمیص الهی را
 از احباب و استثنای نماید و آثار حق را از باطل چون صبح نورانی از لیل ظلمانی
 فرق دهند قسم بخدا اگر این معدود قلیل سنجیه آئینه در بین بریه حرکت میکرد و حال

جمیع اهل ارض طائف امرتہ و قبل حرم یتہ بودند قضی با قضی انشا یتہ امید داریم کہ
 بعد از تراب غفلت بفتح قدس احدیت بیگل جدید و طراز بدیع مبعوث شوند
 و بر آنچه از ایشان فوت شده قیام نمایند قسم بخدا کہ ہرگز ایامی خوشتر از این
 ایام و فصلی اکبر از این فصل در ابداع ظاہر نشدہ و نخواہد شد و تا وقت باقی
 خود را از رضوان باقی ذمی اجمال و انگلشن جمال ذمی اجمال محروم نہ دارید و از
 سحاب جود و غمام فضل مایوس و ممنوع نشوید و این معلوم است کہ ہمیشہ خیر و
 صلاح و سداد اجباب الہی را این عبس منظور و ملحوظ داشتہ بقسمیکہ ملاحظہ
 ایشان را از انفس ایشان بخودشان بشیر نمودہ و کفنی بہ شہید و بر شما واضح
 است کہ چہ مقدار از بلایای ستر و علنی کہ بر این عبد ریختہ و ہمہ را تحمل نمودہ کہ
 شاید ہیکل مرده از غبوب اریاح یتہ زندہ شوند و از نسیم صبح الہی از نوم
 سر بردارند نہ آنکہ چنان شود کہ از مجالست بالمرہ حترار ماییم و خفا را بر طور
 ترجیح دسیم چنانچہ در این ایام معمول گشتہ و در این ایام کہ کل مل از غرب و عجم

و ترک و فارس و نصاری و یهود و عالم و جاہل بمعارضه با این عبد قیام
 نمودند و امری جز اطاعتی نورانه و اخلاصی نارینه نخواستند و این عبد در مقابل همه
 ایستاده با آنکه مطلع است بر آنچه در قلوب مستور نموده اند
 حال باید اقلّا احباب دیگر سبب که درت و خزن چنین عبد
 با احاطه بایا و رزایا و قضایا شوند و گریتا انصاف
 چه کند و امری که چه جاری شود علیه فی کلّ الامور
 توکلی و سبنا و نعم الوکیل .

انا المهاجر المسجون

ان يا هجران ابجری عن کل النفس ولا تجری عن حب ربّ الذی کان
 علی العالمین محیطاً ، ان ادخلی فی ظلّ ربّک ثم اقمی لسلطانہ ثم اركعی لاشراق انوارہ
 ثم ابجدي لسنہ الوجه الذی کان عن افق الروح مشوداً . ای امّہ نہ ذکر تو در کا
 جناب حیم مذکور و بین مدی العرش حاضر شد و بعد از فوز او بمحطات القدس این
 کلمات را ساحت عز قدیم نازل . ای هجر بھرت از این محبوبست نہ از جہل
 مختار پس باید در این ایام از شرکین و مطہران و انشیاطین و مطالع ان بقلب
 خود ہجرت نمائی و بشرط قدس کہ مقرر طہینان و منظر جہل رحمن است وارد شوی
 یعنی بقلب نہ بر جہل و نباشی از امانی کہ در مقام بیان متذکرند اموری را کہ ابداً
 حقیقت نداشته و ندارد چہ کہ پروردگار تو عالم است بقلوب کل و اگر نخواہد اسرار
 قلوب ہر یک را در این لوح مبارکہ طیبہ ذکر نماید لیقدر و لکن چون اسم ستارا
 دوست داشته و لایزال محبوب بوده لذا اکثراً امور را از انظار خیال مستور

فرموده . ای کسیر من و فرزند کسیر من از خدا بخواه از آمانی محسوب نشوی که بظنی
 از اطلال فانی مشغول و از شمس باقیه غافل گشته اند و از خفاش مستفیدند که آیا
 شمس اشراق فرموده و یا آفتاب جهانباز غرضه ای از افق حدس ایهائی طالع گشته
 بذره ای از شمس الشموس محروم ماده اند و بر غم خود حجاب تقلید را حرق نموده اند
 بر مقاعد عزت و توحید جالس گشته اند فباطل ههتن بظنون . گویای امار من قسم
 بجالم جز ذکر ممدود و جز خیم غیر مقبول و اگر چسب هیاکل اشیا بقیمص عزاسمی
 ظاهر شوند و اقل من آن بر صراط عز رحمن توقف نمایند معدوم صرف و مفقود بحث
 عند الله محسوبند . پس ای امار من نظر از انشوس مکره ظاهر نموده بمنظر اکبر رجوع
 شوید تا تداحق امیت امر جمال اکبر که بر عرش اطر مستقر گشته و این کلمات را حبا
 لانفسک از مطلع بیان ظاهر فرمودم که شاید بذاکر این و آن از جمال سبحان محروم
 نمایند قسم بجالم که لوح موسوم بلوح البهّا که ارسال شد معاودله نماید بحر فی
 اثنان کل من فی السموات و الارض و لکن گویا قرأت شده و اگر هم شده بر غم خود

تفسیر نموده اند لا علی ما نزل علیه ، بگو ای امار من دشمن عالم را دوست ندانید و
محارب نفسم را محبوب مشمید ، الیوم ختم میزان است هر نفسی که بآن فائز شد
بجای آن و لقاء او و کل خیر فائز و من دون ذلک محروم بوده و خواسته بود
پس تو ای ماجر ، مهاجر الی حب الله باش یعنی از کل من علی الارض هجرت
نما و در ظل شجره حب الی مستیج باش در این صورت از مهاجرات عند الله
محسوبی اگر چه در بیت خود مادام العمر ساکن باشی چه که هجرت بقدم نبوده بلکه
لا زال بقلب عند الله محبوب بوده و خواهد بود اگر چه از برای رجال اگر این دو
مقام واحد شوند احب بوده و خواهد بود و لکن باذن الله ، و این مخصوص رجال
است نه امار و مادام که در حبت ثابتی یستین دان که بین مدی عرش حاضری چه
که ذره از ذرات بین سموات و ارض مشهود نه مگر آنکه حقائق کل در هر صبح و شام
تلقا عرش رحمن حاضرند این است از خفیات اسرار که بقلم اجهار من فضل
ربک المختار ظاهر شد پس در کمال سکون ساکن باش و در نهایت اطمینان

بمنظر حسن ناظر و دیگر آنکه اما آن ارض را با دگر بدیع مسنعه از سلطان احدیه
 متذکر دار و بگو ای اما الله همچو نباشید که بهر ریجی حرکت نمایند و بهر هوای ممتز
 گردید شما و رقعات سدره امرید پس تمام قوت بر اعصابان شجره متمسک
 شوید که مباد از ارباب خریف کدّره از شجره صلیه منقطع گردید
 اینست وصیت جمال الهی اگر هستی از اهل وفا
 و لبها علی من اهدی و نطق عن
 کل من فی الانشاء .

بهونه تعالی شانه العزیز

عرض میشود رقیه کریمه عالی که مشرب صحت وجود مبارک بود مثل بشیر مصری مثر
شد و بنگان معنوی که مدینه دل است و اصل آمد رانحه و فاذ این قمیص استمام گشت
فرح بخشید و راحت افروزد عوالم حزن و پشیمید و بساط سرور مبوط نمود محبت علم
برافراخت و محنت سر بیداخت و لکن از احتضار مراسد گله رفته بود بی دستان
بوستان حقیقی که در گلستان معنوی از صهبای آتشی مدبوشند و از نغمه روحانی
در خروش از هستی خود بهیوشند و از خمر محبت در جوش به کم قانع نیستند و از
بسیار به خار نیانید و فاذ امکان نزدشان حکم حرفی دارد و دریای بیان پیشان
حکم کاسی ریزا که از امکان عزلت گرفته اند و بلا مکان خلوت گزیده اند خار عشق را
ختم کفاف نهد و حرارت شوق را یم نفی سرد این دو بیت در این مقام گفته شد ،
آنچه در خنجره داری ننگه صفای عشق زان شراب معنوی ساقی همی بحر بی یار
تا که این سوره شیدانی در آید در خروش تا که این مخمور ربانی بر آید زین خار

ماهی از آب سیر نشود و عاشق از معشوق کفایت پذیرد حبیب اگر هزار سال
بجای محبوب نماند و بعضی پندارد و اگر عمر با باده زلال از شعله وصال نماند بی
انگارد و فرحشان از نثار دل جانست و غمشان اشتغال باین و آن، مولوی بگوید،
عاشقان جام فرح آنگه کشند که بدست خویش خوابشان کشند

باری این مرتبه که این نامه چون دفتر عاصیان تیره و چون روان مجربان تار شد
و از هر جرمی دلالتی دارد و از هر جرمی علامتی از غایت تطویل و مسلسل نویسی گویا تسلسل
حکم دور یافته و در اول قدم مانده میترسم باز کفایت نفرماید و شکایت آغاز نماید
با اینکه خود سرکار شایهید که ابواب مجالست سد و دهنده ام و بسیل مراد منقطع
و بان سرکار برخلاف جمیع معمول شد و دیگر آنکه چه میتوان گفت این ماس ناسا
میشاید که چه مقدار حد در دل دارند و چه مایه کیسند در صدر پنهان نموده اند
خبر بکام نفس نفسی بر نیارند و خبر بهوی آلتی بخنید چنانچه میفرماید افرات من اتخذ لهن
هواه، با همه این مراتب که نزد آن جناب مکتوف و مشهود است و از غیر آن سرکار مستور

چگونه می‌تواند غلبه الهی بر شخساری معنوی نکته سراید و هدهد سبازید
 بجا و گر نماید خموشیدن بهتر از خرواشیدن ، عارفان جمال بدین مقال گوهر
 بیان سفته اند و چیز از همه چیز خوشتر و دلکشتر است یکی دل سخن پذیر و دیگر
 سخن و پذیر حال کدام دل از این طایفه جویم و اگر کدام گل سخن این گل بوم ختم
 علی قلوبهم علی سمعهم علی ابصارهم غشاوة . معلوم است که نعمه معنوی را جز گوش
 حقیقی نشود و طاعت جانان را جز چشم جان نبیند و لم اعین لایبصرون بها و لم
 آذان لایسمعون بها باینکه حق بفساد باطل ممتاز است بمثل شمس از ظل معدومی
 چند دعوی وجود نموده اند و علم ظلم برافراخته اند باینکه حرفی از حجه علم ننوشده و نمی از
 یم حکمت بالعه نخشیده اند و باین خلوت گزینان مصر توحید نسبت میدهند آنچه
 که خود بآن لایق و سزاوارند ، انکاسه معطاط علی من لا ۛنبله . و لکن بغایت
 ربانی دست ایشان کوتاه است بخل قدرت صدافی بغایت بلند . ابی الله الا
 ان یتیم نوره و لو کره المشرکون ، مشغومی در این مقام خوب میگوید ،

ای ضیاء الحق حسام الدین و دل ای دل جان از قدم تو خجل
قصه آن دارند این گلیپاره کمرسد پوشند خورشید ترا

باری چه عرض کنم که نوای عبس از فراغ معلوم است و ناله ورقار از غمره کلاغ واضح
و آشکار با اینکه جز خموشی شعاری ندارم و جز نستوری آثاری نخواهم این همه گفتگوهای
بی معنی بمیان آمد و احسرت اگر این طیر عراقی از نغمه های حجازی سخن نهد و شاهباز بقی
بشناسد ای قدس معنوی مجلس بیا یزد و از نوای طیور بقا مخور ان شید را بشنود آرد
آنوقت معلوم میشود که این گلشن گان چه قدر از مراتب طبند عرفان دور مانده اند
گویا از بحر اقیانوس بیچ نصیب ندارند و بسر منزل تقا که مقصود آفرینش است نرسیده اند
ای بی نصیب گوشه دار بی بهره دلها ان شاء الله بعنایت الهی و شفقت
محمدی در شاطی بحر توحید مجتمع شویم و از شراب بحریه مرزوق
گردیم تا دل از همه بگسلیم و بدوست در بندیم .

بنام کیتا خداوند بی همتا

انشاء الله لم یزل ولا یرال بعنایات مشرقه از افق امر سلطان بزروال فاروسه
 باشید و در کل احیان بصرت امر رحمن مشغول، ای عبدنا طریقی الله مکر خدایت
 محکم بنده بشانی که بخدمت اسمعین ماسواه مذکور و معروف باشی دنیا و آنچه در او مشهود
 عنقریب مفقود خواهد شد و آنچه باقی است ما قدر من لدی الحق لاحبائه بوده و خواهد
 بود الیوم باید از احبای الهی نفحات استقامت بشانی مرور نماید که احدی نتواند
 آن نفوس مشغله را از شطر احدیه منع کند بگوای عباد خود را حفظ نمایند و حق جل جلاله
 پناه برده که مباد غیب غراب شمار از رب الارباب منع نماید چه که در اکثر بلدان بی
 مدعیان کذب مرفوع خواهد شد و این خبری است که حین مهاجرت از عراق بآن اخبار نمود
 و در الواح متعدد از قلم مالک بریه تفصیل آن مآل شده، قل خذوا کاس الاستقامه
 باسم ربکم ثم اشربوا منها بعد الذکر اکلم باید الیوم کل باخلاق روحانیه با بن ربیه ظاهر
 شوند تا جمیع اسس نفحات تقدیس و تنزیه از مستبین حق استقام نمایند حمد کن
 خدا را که تمعاً وجه مذکور و سلم امریه الهیه در ذکر جاری، بسیار عظیم است این مقام
 طوبی لمن یعرف قدره و یکنون من الکافطین، ای طایر هوای حب الهی بشنو

ندای این مجنون را چسب اجبار من قبل الله کتیر برسان طوبی لهم بما آمنوا
 و اقبلوا و سمعوا و اجابوا فی یوم فیه نسفت الجبال و اقشرت الجلود . انشا الله باید کل
 برضیح مشفقانه که از افق اراده مالک بریه ظاهر شد عال شوند و جمع را حکمت امر نمود
 پیه که فساد نزاع و جدال و تصرف اموال ناس من غیر اذن کل در این ظهور عظم منع شده
 بگوای عباد بشنویه ندای قلم اعلی را که ما بین ارض و سما را میفرماید جهد نماید که شاید تعبایت
 رحمانه و الطاف باینه آنچه لایق این ظهور عظم است از شما ظاهر شود باید کل متحد باشید
 باعمال و اخلاق و آداب ناس از بیدای ظلمانیه بقضای خوش رحمانه کشاید و جذب نماید
 لازم انسان است طوبی لمن طهر منه انه من الفارین . انسان نباید جمع
 بهمت و در خیال خود مصروف دارد باید در مشیت امور یکدیگر کمال سعی توجه نماید اینست حکم
 محکم مالک امم که از قلم قدم جاری شده ، لوحی از سما مشیت در تربیت کل نازل و لکن
 این ایام ارسال نشد چه که وقت امضا نموده اذاجاء یحین نرسد الیکم لعمری انه یکتاب
 بسین نزل من لدن رب العالمین . ای دوستان حق همتان خدمت اجابای
 حق باشد ملاحظه ضعف لازم و اعانت فقره از الزم امور لدی العفور بوده و خواست
 قسم باقیاب عزت قدیس که از مشرق سخن طالع است که ندای مطلوبین از اجابای حق

و فقرای اردوستان او مؤثر بود و خواهد بود اگر ناس شأن حق را ادراک ننمودند و
 بشطرت الله متوجه میگشتند بر آنیه امری ظاهر میشد که سبب غنای کل گردد و قدرش با منقوا تقشتم
 عمار او بسم اعلم بحیران استمع یا وحی الیک مالک القدر من شطر منظره الاکبر ان لا اله
 الا انما لمقتدر القدير . قم علی الامر و استقم بحول الله و قوته ثم بلغ ما امرت من لدن عزیز
 علیم . قل یا قوم قد اشرقت شمس اجمال من افق ابرکیم العزیز بحمید و بطی کل شیء الملك لله
 الواحد افر و اعلم بحکیم . قل هل انتم من الاموات بی و ربی لو كانت فیکم نفخة بحیوة سمعتم نداء
 ربکم و اقبلتم و قلتم روحی لبدلک الفداء یا محبوب العالمین . انت الذی حملت الشدائد فی
 سبیل الله لا حیار ما سواه الی ان حبست فی سجن عظیم . لو تجدون حلالة ماجری من لعلکم
 الاصلی و تسمعون بانادی بلسان العظمة و الکبریا لندعون ما عندکم و تسرعون الی مقر العرش
 بخضوع مبین . خافوا الله و لاتمنوا انفسکم من نجات الايام ان اقبلوا بقلوب نور و وجوه
 بیضا . کذلک یا مرمکم ربکم لمقتدر المعالی العزیز بحمل . ان یا ایها الناظر ان افرح بذكر الله
 ایاک و لا تلتفت الی الذین یقولون ما لا یفقهون . البصائر علیک و علی ابنک و
 من معک من الذین اقبلوا الی الوجه الا انهم هم الفارزون و الحمد
 لله المنیر المحبوب .

بسمه المستقر علی عرش نفیل مآثر

سُجَّانِ الذی یطوق فی قطب العالم ویدعو الامم الی الشریعة الباقیة الابدیة الی سبیل النجی
 العالم وینصر من شیاء بسطان من حسنہ و یؤید الذین اقبلوا الی مطلع الامر انہ لہو العونی
 القدیر . قد زلنا فی کل شأن آیات لا یُعاد لہا ما خلق فی السموات والارضین طوبی لک
 اذ اسمع قام ولصامت اذ افا زبالا صغائر لطف بہذا الذکر الحکیم ان الذین استعملوا کلمة
 بین البریة اولئک اہل البصائر فی ملکوت الانشاء یشہد بک مالک الاسماء فی ہذا
 السجین العظیم . طوبی لک بما اخذتک نفحات الوحی وقربک الی شہرت العالین
 ان اسکر بما اسمعاک ہذا الذی قد خلقت لاصغائر آذان السبیین والمرسلین
 لولاء خلقت الآذان وما تحت اعین العارفین . تمک بحبل الاستقامة علی شأن
 بک یتقیم کل مضطرب مریب . ثم احفظ الامر من اشارات الذین کفروا بانہ
 وحجبات کل مشرک اثم . کتابت لدی العرش حاضر و محاط عنایت مالک وجودنا
 حمد کن محبوب عالمیان را کہ در ساحت اقدس منع مذکور بودہ خواہی بود نیست
 از فضل ہی بزرگ پروردگار تو . الیوم امری کہ بر کل لازم است حفظ ماں است از
 شہوات نفس و ہوی و استقامت کل است بر حُب محبوب امکان باید یصمی اجبا

الهی را تربیت نمایند که بیدای ناعقین از رب العالمین محروم ننهند چه که
 از هر جهتی بیدای عملی مرتفع شده و خواهد شد کل را معدوم و مفقود شمرند قبل
 الف سده کاه چنانچه در الواح بصریح نازل شده فریب نخورند و بر امر چنان
 ثابت باشند که ماسواش را ملک دانند اینست از اعظم امورات الهیه فی
 ماسواه استقرار یابد انشاء الله باید تمام همت بخدمت امر مشغول باشید تا
 اکثری جا بدهد لازم است که بایادی تربیت نفوس موقته تربیت شوند پس
 بان یوفقت فی کل الاحوال و یحکک من الدین نصر و امر الله بنفسهم انه
 ناصر الانصارین نعم ملک یا اسمی ثم طوبی لک یا اسمی بما فرزت بما لا فازیه اکثر لعباد
 و شربت خمر الخویان من قدح الطاف ربک الرحمن یشهد لک مولاک
 فی قطب الجحان و انما ذکر لک فی جبروت و نور لک فی ملکوت و عز لک فی سوت
 ان ربک لهو العالم بما انت علیه انه لهو بحکم الخیر و رسین معدود است
 جمعی از اجاب از بعضی احکامات الهیه سوال نموده اند نظر بحکمت ربانیه در عهد
 تأخیر افتاد تا در این سده عرایض شتی از اهل بلاد لدی العرش حاضر لذا
 لوح مینع که فی تحقیق سبب نظم عالم و حیات امم است از سما مشیت

نازل لعل الله يرسله من بعد انه لهو الحكم على ما اراد لا اله الا هو لمقتدر
 القدير . سمع اجاب راوگورا واما انا اقبل حق كبري بر بنيد وباركلمه
 مشغل داريد انما البها عليك وعلى من يحبك
 لوجه الله .

بنام دوست یکتا

انشاء الله بغایت و الطاف مالک اسماء ساقی رحیق بقا که از معین قلم علی تجارت
 باشید، در کل احیان این کوثر حیوان را با سم رحمن بنوشید و بنوشانید ایوم بر امثال
 آنجناب خدمت حق لازم و واجب است و خدمت او تبلیغ امرش ما بین خلق بوده و
 خواهد بود ملاحظه در غفلت اُمم نمایند مع آنکه نیز اعظم در قطب زوال مشرق و مَظنی
 کل و ظلمت سایر دُرا و غافل الامن شاء ربک العظیم الخیر . طوبی لمن نبذ الهوی
 و اقبل الی الهدی منقطعاً عن العالمین . امروز رسید روز و سلطان ایام است
 مبارک نفسی که از نعمات این ایام بحیات باقیه فار شد و با ستقامت کبری بر امر مالک
 اسماء قیام نمود اوست بمنزه بصیر لیسکل لبشه که کف حکم مالک القدر آینه الهوا حکم
 علی مایرید . انشاء الله باید اجبا و رسمیه را از رشحات بحر کرم آهسته و نفس رحمانه
 نمایند در کل اوان در صد و آن باشید که بعیدی را از کوثر قرب بنوشانید و ممنوعی را
 از زلال وصال بچشانید چه که رحمت حق سبقت داشته و خواهد داشت لذا باید بحال

شفقت و مرحمت ناس را بشطردوست دعوت نمود و از آنچه غیر اوست بازداشت
 بعضی از ناس ناس با کمال مکروه خدمه در صد و انفس مقبله بوده و هستند غافل
 مشوید و رضوان افنده مجتنب از ریج سموم مکربین و خیانت سارقین خط نمائید
 یوم عظیم است و امر عظیم و ناس اکثری ضعیف . این الذین استقاموا علی الا
 علی شان ما حرکتهم عواصف الدلیس و لا قواصف الالبیس و این الذین نبذوا الدنیا
 و تمسکوا بجبل اسم ربهم مالک الاسماء و این الذین قاموا علی نصره امر به المقتدر العظیم
 یا ایها الناظر الی الوجه ان استمع الذی من شطر السجین مقرر الذی فیہ یطق مطمع الاسماء
 انه لا اله الا هو المقتدر العظیم بحکمکم . قم علی خدمته مولاک علی شان لا یقعک
 سطوة الملوک و لا اشارات الملوک که لک یا مرک من لاح به ملکوت امر بک
 المقتدر القدیر . قل بسم و به و خذ قدح الایقان بید الاطمینان باسم
 ربک الرحمن ثم اشرب منه فی کل الاحیان باسمی المیهمن علی العالمین . انت
 الذی تحرک علی ذکرک بعسم الاعلی ان اعرف قدر هذا المقام و کن من الشاکرین

تجنب عن الذين تجدهم الاقوال دون الاعمال الا انهم من الصاغرين لو جمع
على اهل الارض كلها باسياف الشقاوة والبغضاء لانصدق احد منهم على ما هو عليه
من عمل الشياطين . قل يا قوم حسبوا عما همتم عنه في كتاب الله اتقوا الله ولا
تكونوا من الغافلين انكم لا تحزن من شيء ذكر الناس بما امرت به من لدن الوحي
انما اردنا لك شائناً من الشؤون سوف نظهره بالحق انه لهو لمقتدر على ما يشاء لا اله
الا هو المعالي العزيز المسمع . تنفس في بحر الطاف ربك وسبح باسمه
البدیع . انما ابھأ عليك وعلى من معك الذين يری فی
وجھهم نظرة الايمان فی ايام الرحمن الا
انهم من المقربين .

بسان ابداع پاری ذکر میشود و هذا من فضل آخر لکون من الفرحین . الحمد لله
 از فیوضات نامتناهیة الهیة در این ایام که افق سما مشیت شمس احدیه مشرق و
 لایح است و بحر کرم با سم عظم ظم بر و با هر بافق علی توجّه نمودی و بعروہ و ثقی
 تثبت حبستی بکثرایه این شرافت کبری و موهبت عظمی باید در کل احیان بصرت
 امر حرم مشمول باشی اینک حق جل و عزّ اجبای خود را بصرت امر امر میفرماید این نظر
 بفضل اوست اجبای خود را ، باید امروز هر یک از نفوس مطمئن موقف را نسخه خود را
 و حده ناصر و منصور شده نماید و بصرت ابد کرد و بیان قرار فرموده که شاید میستد
 عظام ریمه از نفحات آیات الهیة متحرک شوند و بطرد دست توجّه نمایند تا کل
 بفیوضات الهیة فار شوند و از رحمت و سعادت نصیب برند ملکوت نصر در قبضه
 قدرت اوست اگر اراده فرماید بیک نفس جمیع عالم را تسخر نماید مشاهد
 آفتاب نما که یکی از آیات اوست جمیع عالم را بتایدات الهیة و حد ها تسخر نموده

و چون آیه آفاقیه باین نحو مشاهد میشود همان دلیل است بر اینکه در انفس اجبای خود
 قادر است بر اینکه نفسی بقدرت و قوت و غلبه ظاهر فرماید تا جمیع ممالک ارض را منسخر نماید
 هر عارف بصیری از این مثل علی ادراک مینماید آنچه را تا حال ادراک ننموده و بقلب و جان
 کلمات رحمن که از قلمش جاری شده تصدیق مینماید و این مقام نظر حکمت بالغه توقّف نمود
 و ممنوع گشته تا بعلم حکمت الالهیه الهیمن علی العالمین . لذا بر کل لازم که الیوم بحجت و برهان
 و ذکر و بیان حصون انفس غافل را تصرف نمایند و بذکرش عظام رمیه را حیات باقیه تازه بخشند
 ان شاء الله تعالی سماء استقامت بشایه نجم منیر بدخشی و آن جهات را بنور عرفان منور نماید
 که لک بذلت علیک النعم المکونه الباقیه و علی قلبک نفحات قدسیه شفقانیه و علی اذنتک
 مدافی الاطیب الاصلی و علی بصرک المعانی المشهوده فی هذا اللوح المنیع . ان طمن بفضله
 و الطافه انه یؤدیک بالحق انه لهو المقدر القدر . انه معک فی کل الاحوال انه لهو اعلم
 الخیر . و لکن در کل احوال به حکمت ناظر باشید چه که این امر است در کل احوال حکم
 آن نازل شد طوبی للعالمین . انما ابها علیک و علی عباد الله المخلصین .

بنام مبسّین دانا

انشاء الله لم یزل از زلال سلسال معارف محبوب لایزال نبوثنی و نبوثنانی کثرت
 لدی العرش حاضر و عین عنایت بآن ناظر طوبی لک بما دگرت لدی العرش مرّة بعد
 مرّة و نزل لک ما تفوح به رائحة اللطاف بدوام الملک و المملکوت آنچه الیوم لازم
 و بر آنجناب واجب است نیست که بخدمت حق قیام نمائی و مقطعا عن کل ما کان
 بتسلع امر مالک امکان مشغول شوی و در حق محوّم که با صبح قیوم مفتوح شده بر اهل
 عالم مبذول و اید رشحات و حی متابعاً مترادفاً از اوراق سدره منتهی ترشح میفرماید
 و بصورت کلمات در الواح الیه ظاهراً و باهر است طوبی لمن فاز بها و وجد عرفها
 و لطق بشئاً موجد و اقام علی خدمته خالقها و بارئها . ای که از محبت کتاب
 سوال نموده بودی حجت ما نزل فی هذا الطهور اطهر از آن است که بدلیل محتاج باشد
 و لید نفسه و بر مانده دانه هر دوی شتم منصفی عرفش را استشفاف نموده و سیما بد

ملاحظه نمایند در این ظهور کل عالمند که بعد از سر زفته و تحصیل علم نموده و از بیت
 اهل علم هم ظاهر نشده و اکثر ایام عمرش مبتلا و در سجدهای متعدده مسجون بود و معد
 قلمش معین فرات علوم نیستناهی ربانی گشته و اگر بیدیه منزله از مردم هومی مشاهد
 شود در هر قطره آن بحر علم و حکمت امواج بنید و همین قسم که علم حق محیط است همین
 قسم در سایر اسما و صفات حق ملاحظه نمایند و این آیات یک ظهور از ظهورات حق
 است اگر تفصیل این مقامات ذکر شود این الواح کفایت نماید اگر جمیع علمای
 ارض در حین نزول آیات حاضر باشند یقین بدانند که کل تصدیق مینمایند چه که
 مفروض و مهربی مشاهد نمینمایند **اللا اله الا الله المتكلم الناطق السميع البصير** . زود است که
 نفوذ کلمه الهیه و احاطه قدرتش را ملاحظه مینمایند اگر چه حال هم مشهود و واضح است
 مع آنکه در سخن بین آیدی غافلین بوده ظاهرأ با هر تصریحی من غیر تأویل از ملوک و
 مملوک کل را بکمال اقدار بشر مختار دعوت فرمود و نظر بضعف عبادشان این ظهور
 ذکر شده الاعلی قدر مقدور ما قدر و الله حق قدره و بعضی از ضعفا چون بمقام بلند

عرفان تمامه فائز نشده اند و بر عظمت آیات الهیه مطلع نگشته اند اینست که بعضی
 کلمات ترکیب نموده و ادعای باطله نموده اند و شان حق را منحصر بآن دانسته اند
 چنانچه نازل شده و منهم من ظن ان الایة تطلق علی کلمات تنهی بعسیم او بحکیم
 او بالتصال الف فی آخرهما او بزیاده نون علی امثالهما و ظن انها کلمات از لها الرحمن
 فی صدره لا و الله بل اوحی الشیطان فی قلبه قد خسر الذین کفروا بالبرهان و تجا هروا
 بالعصیان انتی . و اگر فی الحقیقه ما نس طالب حق بودند و بحق عارف میشدند
 از جمیع عالم و حالیان میگذاشتند و بشر رحمن توجه مینمودند ان شاء الله آنجناب بآیه
 در کل صحن بخدمت امر مشغول باشند و ما نس را متذکر دارند تائیدات الهیه بوده و هست
 چنانچه مشاهده مینمایند بر حسب ظاهر مع آنکه در صحن ساکن است بذکر شما مشغول و این لوحه
 بوده و هست که شاید بخدمت امر قیام نماید و گمشتگان بادیه ضلالت را بافق هدایت
 دلالت کنید و همین قسم تائیدات باطنیه را مشاهده مینماید که در کل صحن متوجه اولیا
 بوده و خواهد بود اکثری از ما نس ر ضیع اند باید ایشان را اولایه بن حکمت و باخذیه

لطیفه تربیت نمود و بعد با غدیة قویہ کد لک تقصی الحکمة ان ربک لہو المرئی بعیم .
 از قبل لوح امع اقدس مخصوص آنجناب نازل و با این لوح ارسال میشود ان طہن
 بفضل مولاک انہ یذکرک کما ذکرک من قبل ان اجد لایس الاموات ہذا المادہ
 بعد اللہ علیہ حیوۃ العالمین . قل ان الحمد لله رب العالمین . نفوسی کہ در کتاب
 آنجناب مذکور بود کل بذکر اللہ فارزند بشرہم بذکرنا ایاہم و کبر علی
 وجہہم لیفرجن بکبیر ربہم العلی الغالب المقتدر العزیز
 انما ابھا عینک و عیسم و علی الذین فاروا
 بحمد النبا العظیم .

بنام مبسین وانا

بحر معانی از معین قلم رحمانی در گل احیان جاری و ساری است از حق می طلبیم
 تشنگان را از او منع نفرماید و طالبان را محروم ننماید ای دوستان برستی میگویم
 امروز را شبیه مثلی نبوده و نیست چه که بحر کرم در امواج است و آفتاب جود در
 اشراق جود نماید که شاید با مری فائز شویم که سبب انقای وجود گردد ملاحظه
 کنید چه مقدار از علم و فضل و امر او غنیا و فقرا که مستظر بوم الله بودند و شب و
 روز نوحه و نذبه می نمودند و بعد از ظهور نیر عظم از افق اراده مالک قدم کل محبوب
 مانند الاسن شایسته سکر کنید خداوند یکبار که شمارا تایید نمود و بافق علی
 هدایت فرمود و در سنین معدودات در بحن عظم محض فضل شمارا دگر نمود و میباید
 اگر چه قدر این فضل نظر بعد م ظهور استعدا و عالم الیوم معلوم نیست و لکن حق

جل جلاله عنقریب این مقام را ظاهر فرماید دوست بر هر امری قادر و توانا از حق
 استقامت بطلبید چه که نفاق مانع از آفاق مرتفع خواهد شد چنانچه در الواجبات
 قبل خبر داده ایم و همچنین توفیق طلب مناسب تا بر آنچه امر فرموده عمل کنید قبل از
 اشتراق شمس احکام بر نفسی تکلیف نبوده و لکن بعد از ظهور اشتراق کل مکلف بوده و
 خواهند بود تا جمیع بفیوضات نامتناهی الهیه فائز شوند و اگر کوشش و محنت نباشد
 و باید کل به حکمت ناظر باشید تا امریکه سبب اضطراب نفوس ضعیفه است
 واقع نشود اما ذکر کم لوجه آنکه یثمد به لک لسان الوحی فی
 هذا السجین الاعظم وعن ورائه السن الملار الاعلی
 طوبی لمن تکرر بآیات ربّه آیه من المعتبرین
 فی کتاب مبین

بسمی الناطق بحکیم

ان الذکر یاد می من اعلی المقام یطق و یقول لک الحمد یا اله العالمین
بما اطرت نفسك و ازلت آیاتک و ابرزت بیاتک و ل من اکر فضلك
و اعرض عن افعتک المنیر من اکر ما اطرت بسطاک الی من توجه و بمن
یؤمن بتبأله و لمن غفل من یومک البدیع انک تعلم یا محبوبی انی ما قصرت فی
ذکرک و صیانا ملا لبیان و اخذنا منهم عهد نفسك شیبه لک کل الذرات
و کل منصف علیم و صیانا هم باصرح بیان انه لو یأتی بکلمه لا تکروه فاسئلوه
لیعطهم لکم بفضلہ ما اراد انه لو لمقتدر القدر انک تعلم یا بنی
فی کل شان ذکرناهم و بشرناهم و امرناهم باخضوع
لدی باب ظهورک و انخضوع من یدیک
و انک انت اعلیهم الخیر.

ابن اسمی صدق علیها بسم الله الرحمن الرحیم

هو الله تعالی شأنه الحکمه و البیان

بشنو بشنو قلم اعلی از اعلی مقام عالم ندای میفرماید بین بین سیر برهان از اعلی
افق امکان مشرق و لایح تا قوت بخشد و قوادم روحانی عطا نماید تا در هوا محبت دوست
یکتا طیران نمائی و متوقفین را یعنی نفوسیکه پریشان لطیفین او نام آلوده است با هم
حق طاهره نمائی و پرواز بیاموزی یا ابن اسمی عینک بهائی و عنایتی این آیام حشر
کلیم صعود نمود و عجب حاضر در ستر خوابیده و لسان عظمت بآیات مطلق و ازید بیده ملکوت
کل شی عطا میفرماید و اخذ میکند بگو یا حزن الله باید در امر الله بشارتی مستقیم باشد
که حوادث و سطوت اوقیانما را ضعیف نماید و الله بایستد و الله بگوید حق با شما بوده و
خواهد بود و نفوذ قلم اعلی و قدرت کلمه علیا را ضوضای علما و فصاحت منع نمود و نخواهد نمود
یا ابن اسمی اگر عالم روح بتمامه بقره سامعه تبدیل شود میتوان گفت لایق صفایان
بیانست که از قلم رحمن جاری گشته و الا آوازه های مشهور قابل این ندانند و نخواهند

الّا هذه معدودات ارحم بطلب تبصیرت نجشد وقوه سامعه عطا فرماید که شاید
 عباد و سگین از نجات یوم الهی محروم نناسند اهل ارض غافلند امر تنه را مثل سایر امور
 دانسته و میدانند تباّلهم و سخطا لهم زود است شاید نمایند آنچه را که حال سگند
 و اقبال نمایند آنچه را که از او معرضند بگوای بی دانشانه زور او توجه نمایند تا قصر ملک
 للولک را شاید کسیند شاید نپذیرید و فی الحکمه متنبه شوید و شوکت و شروت
 و عظمت و عزت و دو یوم شمار از عزت دائمه و نعمت باقیه و ماده سمانیه منع نمایند
 و محروم سازد قسم بسفینه برهان که با مر حمن بر بحر بیان جاری است
 این مظلوم آنچه گفته لوجه الله بود و بگو بر خود رحم کسیند و بر مافات قیام نمایند
 دی رفت و امروز هم میرود این ناپایداری پیک الهی است کل را آگاهینما و خبر
 میدهد شاید بدارک تمام قصد مقصد و مقام نمایند منادی در کل حین اجابت
 عرش ندا میفرماید و بعایت و شفقت تمام نصیحت نمایند که شاید عباد از ظلم بدل
 و از اعتساف با انصاف راجع شوند یا این اسمی از برای تو تنید میطلبیم که مابقی

ایام را در خدمت مالک انام صرف نمائی بشانی که سزاوار این امر عظم
و بنا عظیم است لازل اقبال و توجه و قیام آنجناب لدی الوجه مذکور این
کره را بهمت دیگر باید و استقامت دیگر ان شاء الله بهمه حصص جدید عنایت حق جل جلاله
مزمین باشی و بانوار عرش منور اولیا را بکبر برسان شاید از کلمه الهی مشعل شود
و باین معنی لایامه قیام نمایند آنچه امروز لازم و واجب و مکرر است علم علی مار
اتحاد و اتفاق نفوس معلومه بوده که بطراز تخصیص فائزند و همچنین سایر حب
طوبی از برای نفسی که با صغارند الهی فائز شد و بار اوده تمکنت نمود
الیه المشرق من افق سماء رحمتی علیک و علی الدین
عملوا بما امر به من لدی الله رب العالمین

هَوَیة تعالی شانه

حمد خدا را که صحرائی با فضای فصاحت اعلیٰ فرموده اید و ارتقاء سموات با غنت
 بسته اید و در صبح ایقان ارضهای بیان نوشیده اید و براتب بلند بیان که آخر مقام
 لسان است فائز شده اید و لسانی کلام را از صد فامکان بتبار ظاهر فرموده اید گو یا بر
 جوامع کلم و کلمه تامل کماهی آگاهی حاصل کرده اید همنینا لک ثم هنینا لک بلی ارتقاء
 و تدبیر ربانی طنورات فعل در عالم وجود بطور می آید و لکن تدبیر و تقدیر علت تقصیر نمیشود
 تا بحشی وارد آید و یا نقصی آید یا بد اگر باین لطیفه آگاه شوید بحسب مقامات عالم قدر
 که عالم جبر و اختیار حرفی از اوست اطلاع خواهید یافت . قواعد و رسوم از شونا
 عالم خلق است و عالم امر از جمیع این جد و منزه و مبرا پس باید قدم را از ملک عدم
 برداشت و بملک قدم گذاشت تا علم هستی در سمای غیتی برافرازیم و معنی کل شئی
 ملک الاله وجهه را در آن نمایم و از وطن ترابی بگذریم و بوطن اصلی التی که انانته و انانیه
 را چون حاکی از اوست راجع گردیم . ای حبیب من سالکان را بعد از ارتقای سموات

معانی سه مقام حاصل یعنی شمس مجلی باین سه رتبه در مرایای موجودات اشراق
و تجلی میفرماید اگرچه بعضی مراتب تعینات پنج میداند و حضرات خمس نام نهاده اند که
تفصیل و هم کتابی کفایت کند و ان شاء الله بر نیاید چنانچه عارف صدیقی و واقف
اسرار الهی امام ربانی رشتی از این مراتب و در تجرید عالم قلب ذکر فرموده اند و البته بنظر
شریف عالی رسیده که رتبه آخرین سه مقام سفر من الله الی الله است در این مقام
در رتبه وجود از خود فانی و محض باقی است کل من الله بوده و الی الله خواهد بود و
کل کل من عند الله بر این مطلب شاید کافی و دلیل دافی چنانچه عارف رومی میگوید
هست از روی بقای ذات او

نیت گشته وصف او در وصف هو

این مقام البته قاعده ندارد و رسوم بنجید یعنی جمیع فعل او عدل صرفست اگرچه
بطاهر نظیر ظلم آید و علم بحجت است اگرچه در صورت بحبل جلوه نماید این مقام
احتیاج بیان ندارد ظاهر و هوید است ان شاء الله از خبر بمثال حضرت لایزال

مَشْرُوبِ شَوِیم و با شِرافاتِ جِمالِ طَلعتِ ذوالجِلالِ مرزوقِ گِردِیم تا در مَصْرِقا
 در آئِیم و بِشِرفِ لُقا فائِز شَوِیم تا بِهمه معانی را بِی حِجاب و تَقاب
 ادراکِ نمایِیم . و اِسلام .

غ ط

هونه تعالی شأنه الحکمه و البیان

بگو ای عبادِ مَظْهُومِ آفاقِ درِ یومِ معادِ کُل را بِمالِکِ اِیْجادِ دَعوتِ میفرماید مَقْصُودُ
 اَکْمه صاحبانِ ابصارِ و آذنانِ بِعدلِ و انصافِ آیاتِ الهی را بِشَنُود و در
 آنچه ظاهِر شده تَکَلُّم نمایند اِنیست و صِیتِ الهی طوبی از برای نَفْسِ کِه
 بآن تَمَسِّک نمایند و بِما نَزَلَ فی الکتابِ عامل شوند .

نقطه حمد و جوه سر حمد مخصوص ساحت قرب حضرت محبوبی است که بر افراخت ستمات و جود را
بقدرت کامله خود و مرتین فرموده و را کجا کجا بشود سلطان ازلیت خود تا کل شی از ملکوت معلوم
و جبروت مقدورات مقام خود بنفس خود شهادت دهند بآنچه ملک وجود بنفسه شهادت داده
است قبل کل شی بانه لا اله الا هو الیه من الجوب و شناخته و راجع شنی حتی شایسته او و وصف
نموده او را احدی حتی وصف او زیرا که کل آنچه بشود گشته نیست مگر بحر فی از کلمه امر او که در گرفته بپوش
امکان و جمیع آنچه معلوم آمده نیست مگر از نقطه قدرت او که احاطه نمود جوهریات احوال را پس آنچه
مخلوق گشته بنعمه از نعمات او چگونه تواند متعاضد بود بوی ستمات ازلیت او یا متعجب شود الی
بآیات احدیت او منزله است ذات مقدس او از هر جوهر مجردی و معالی است طلعت منزله او از
هر نفث و شانی و بعد باقتضای استوای سلطان عدل بر عرش رحمت و کرمیت خود خلق فرمود
نقطه وجود و طلعت محمود را بصرف ابداع و مجرد اختراع که معبر شده بتعبیرات مختلفه که طلعت ازلیه و بقیه
لا بویته و نقطه اولیه و رتبه و رقائیه و کلمه نامه شهودیه و بویه علانیه کونیّه و وجهه حمیه و تمجید و تکریم میانه

هر کس بزبانی صفت حمد تو گوید

مبسل بغزل خوانی مطرب بران

همین است آینه لیس کشد شی که کل اقرار بر عجز نموده اند نزد ظهور معرفت او و اظہار فخر کرده اند شی
 از غایت او و بعد نفس اشیا را با و خلق فرمود و این همان نفس است که میفرماید من عرفنا فقد
 عرف ربہ و من شہدنا فقد وصل الی مولاه قسم سلطان وجود و ملک شود که تا ممکن از
 شی از مراتب نفس خود محبوب است در مار است و کدام مار است عظم از این مار و کدام بعد است
 ابد از این بعد، تو بر یاد و ندانی عشق باخت، نعم، ما قال الشاعر

ترکت ہوی یسلی و سعدی بمنزل
 و رفت الی المحبوب اول منزل

و همین نفس همان فطرت اصلیه الہیہ و کلیہ ربانیہ است کہ کل با و مخلوقند لیکن از او مجرب
 و کل با و مقبلند لیکن از او معرض،

یارب بکہ جوآن گفت این نکته کہ در عالم
 رخسارہ کس نمود آن شاہد ہر جانانی

بنو الہی تطہرونہ ولا تجدونہ و تشفونہ ولا تعرفونہ امنیت مقصود از آفرینش چنانچہ میفرماید
 اقم للدين حسنة فطرة الله التي فطر الناس عليها لا تبديل لخلق الله و لك الدين القيم و الا
 حضرت و بیچ دگری موصوف نگردد و بیچ وصفی موصوف نیاید ایستد در اخبار و آثار و ذکر شد

کنند ای است برای عباد و کلمه ای است برای انام و الا ما قدر و الله حق قدره و الارض جمیعاً
قبضه یوم القیامة و السموات مطویات بمینه سبحانه و تعالی عما یشیر کون .

و پنجمین میفرماید در حدیث کُلّ ما یرتوّه با و ما کم فی اوق معاینکم مخلوق مثکم مردود الیکم . پس نیست
از برای او دلیلی جز ذات معتس او نه بسوی او بسیلی جز نبوت منزله او لم یرل بذات خود دلیل بود
و لا یرال بنفس خود معروف گشته چنانچه نقطه سنا و طلعت بهاء روحی در روح من فی ملکوت الام
و انحن قد اذ میفرماید در دعائی که بعلی مرتضی تسلیم فرمود یا من دل علی ذاته بذاته و تترّه عن مجانسه
مخلوقاته و حلّ عن لائمه کیفیات ، و باز در مقام دیگر میفرماید بک عرفک وانت و للسنی ایک و لو
لا انت لم اور ما انت .

آنچه فی میگوید اندر این باب

گر گویم من جهان گرد و خراب

باب و ساز خود گر بختی

همچو فی من گفتنیها گفته

اینست کحل بصر شاقان و نور مردک مجوبان اگر ذره از این اجرا که از زلال چشمه عنایت
اخذ شده و با مهره محبت در داون مودت سحقی و صلا یگشته بر چشم امکان رسد زنت و غنت و

و نادت و قالت ما هذا الا کحل عجاب آنچه میخواهم پیش ازین رحمت ندیدم و عروس مطلب داد
 حجاب کلمات ستر نمایم و محفوظ دارم لیکن اوساکن نگردد ، سر برآرد چون علم کاینک منم ، و بگوید
 که محل لعن است نه وقت لب فرو بستن ، که مستمع از ابل حال است نه مرد قال ، آنچه میخواهم
 دل شکست بگو .

فاش میگو و برهنه گو که من

می خنجم با نسیم در پیله من

لهذا عرض میشود که در مراتب وحدت و سلطان نزہت نہ ضل میاند و نہ وصل و نہ فرعی تا رجوع
 بصل شود یک نعم از نعمات حمادہ الہی و یک نہ از زناات و یک صمدی ذکر مینایم تا بضمی از غری
 و قدر این نعمت و کرداری ایست فقرہ آن سبحانک اللهم ما الہی کل العباد نیز ہو یک عن غیر
 و کل الانام تقد سو یک عما سو یک و کن انی مع عجزی و فقری ، و جدت غیر کن حتی از خاک عنہ و باشد
 سو یک حتی اقد سکت بہ فو عن نکت کل طلبت و کن ما و جدہ شیئا و کل ارددت غیر کن باشد ابد
 و درجای دیگر میفرماید ای کون لغیرک من الظور ما یس لک حتی ی کون ہو المظهر لک عیت عین لا
 تراک و متی غبت حتی تحتاج الی دلیل یدل علیک ،

من چه گویم یک رگم ہشیا رفیت شرح آن یاری کہ اورا یار رفیت

با توفی لب این زمان من نوبو رازهای گفته میگویم شنو
 گوش بی گوش در ایندم برگش بهر از فضل نه مایش

سه مقام از این مطلب ظاهر است یکی فصل و یک وصل و ثالث رجوع و این از مراتب توحید
 و وراست و بغایت بعید اگر چه این ذکر از آن حضرت از باب حسنات الابرار یا التمجید
 است ولیکن متغیض در تبحر احدیت غیر او رانیاید تا ذکر نماید و دون او را موجودند تصف
 در آرد نیست که میفرماید رب اذنی فی لجة تمجید احدیتک این مقام را که انی نیست و این بنا
 کنایه از کجا این ذره معدوم و نقطه مفعول که در هیچ جمیع اسمی ندارد و در هیچ حلقه ذکرش
 تواند از عهد بر آید و یا از این مطلب نماید . این رتبه ای است که اولیت او عین آخرت
 است و طهریت او نفس باطنیت و کل الفاظ در این مقام لفظ واحد و کل محلفات اسم واحد
 ولا یعلم احد کیف ذلک الا من شہد به خلق نفسه ،

سایه بانی که بود جوایمی نور
 نیست گرد چون کند نورش ظهور
 اندر این مضر خرد باشد ز دست
 چون قلم اینجا رسید و شد شکست

پس همان به که از او طلب نمایم که نصیبی از این رزغنایت فرماید و قسمتی از این شربت
 مرحمت نماید تا از همه منقطع شویم و در وجود از غیروا در بندیم و سلطان عزت ممکن شویم و از
 ثمرات شجره کرمیت قسمت خویم و از زلال عیون رافت بوشیم چنانچه میفرماید الهی هب
 لی کمال الانقطاع الیک و از ابصار قلوبنا بصیاء نظره الیک حتی تحرق ابصار القلوب
 حجب النور و تصل الی معدن العظمه و السرور و تصیر ارواحنا متعلقه بغيرها قدسک . پس بوی
 با و از همه مقامات اولی تر و ذکر حب او را جمیع ادکار محبوبتر . ان یاطلعه العلم و وجهه اکلم ،
 گوش کن اکنون که عاشق میرسد

بسته عشق او را بجل منسد

اینست نه عاشق سرور که در اجمه زبور نه نموده عرض مینایم که توسل عباد مکرمون معلوم گردد
 که بچه قسم تمک جسته اند و نارحب مشتعل فرموده اند لعل یحید یک نفحات القدس
 یصلک الی مقام الانس و لکن بطرف مقصود ملاحظه فرماید نه بظرفه منوخ زیرا که میفرماید
 و ما امرنا الا واحده و در دعای کمیل ابن یابنحی و کر میفرماید که فقره آن اینست حتی کیون
 اعمالی و اوراوی کلها و روا واحدا و حالی فی خدمتک سریدا . فوغزته یا نقطه الحمد لو تجده
 ذلک المقام لن تعفل عنه ولو یقطعک اربا اربا اینست فقرات آن که عبرتی ترجمه شده

فغم يا الهى ما استرن بغار الداود فى حديقته الزبور من تعسفات ورقار الانجذاب عند زياره
 طلعك فيا طوبى بما توقدت نار احديتك فى كينونيه ازلت الهى الهى لا تبع عني لان
 الشده كلها احاطت الهى الهى لا تدعنى بنفسى لان الكاره باسرها احدثت من زلال شذى عينا
 فاشربنى لان الاعطش بما بها ارقى وفى ظل جناحي رحمتك فاطللى لان الافقار عطلها
 مستنى ومن اثار شجرة ازلت فاطمنى لان لصف باحده قرتنى وفى بحر العفريتة تلقايت
 حوت الجلال فاعمنى لان اخطايا باطودها اتمتني .

ای ایازار درد تو گشتم چه مو
 مردم از غصه تو قصه من بگو
 بس فانه عشق تو خواندم بجان
 تو مرا کافانه گشتم بخوان
 خود تو میخوانی نه من ای مقدس
 من که طور و تو موسی این صدا

بمصدق اجمال للجیل آنچه ذکر بدیع است از آن حضرت است آن ذکر انخیر است اول و آخر
 و صله و معدنه زیرا که خبر تو مشهود نیست و غیر شانه کورنه . حکایت کنند از عارف نوری

کہ روزی در کنار گوری بجال جد تفحص مینمود و تجسس مینمود پرسیدند کہ چه میکنی فرمود
کہ غیر آنچه مردم میکنند سائل را حیرت افروز و مجدد مبالغہ نمود بعد فرمود کہ ای برادر مرد
خدا را جویند و نیابند و من غیر او را آنچه خواہم نیابم ،

این نفس جان دامنم بر تافتہ

بوی پیہر امان یوسف یافتہ

حينئذ لما اضعفت قلبي تركته واقول سبحانك اني اكون من التائبين ومن المستغفرين
والحمد لله رب العالمين .

جو اعلیٰ اعلیٰ

شاد بان سبیل محبت و سالکان بادیہ مودت امتد کریم بکلماتی کہ قلوب صافیہ را
 بجز احدیہ رساند و نفوس مطمئنہ را بجنبہ باقیہ کشاند و فطرتان مجازی را بعبای حقیقی
 فائز گرداند و ذلیلان معنوی را باج عزت جاودانی کرم فرماید و علم لدنی و حکمت قدسی بر
 جمیع ممکنات مبذول دارد لکن ان الساس الی بدایع انوار اجمال یقبلون و بر هر حساب
 بصری واضح و مبرهن بوده کہ مقصود از آفرینش موجودات معرفت حق بود و خواہد بود و
 لاحق و محقق است کہ این معرفت بوسم تمام نشود و لفظ اتمام پذیرد زیرا کہ در عالم الفاظ
 جمیع فرق مختلفہ شریکند چنانچہ ملاحظہ میشود کہ ساکنین ارض کلاً و طراً خود را مخلوق مرزوق
 میدانند و در ظل اسماء و صفات الہی خود را ساکن میدانند چنانچہ ہر ملت مدعی اسمی چندی
 در میان ایشان ہست کہ آن اسماء را واسطہ فیض الہیہ و واسطہ رحمت بانیہ میدانند پس
 در این مقام جمیع من فی الارض شریک و شبہند منتہی این است کہ در اسمی مختلفہ چنانچہ
 السن چسب ساکنین ارض مختلف است همان قسم اسمی اولیاء و صفیای ایشان ہم
 مختلف است و در این صورت اہل حق را برائی محقق باید و دلیل و مقامی محکم شاید تا
 ممتاز باشند از جمیع ممکنات و قناعت با آنچه ہنس با و تمسکند نمایند چہ کہ جمیع الیوم ہوا

نفس خود ماشی اند و نسبت او را بحق جل و گره میدهند و کل در ضلالت مستغرقند و هم
آزاد ایت گداشته اند این است که سلطان علی اعلی از برای خود میزان و محکم قرار
فساده تا معلوم شود که کدام نفس معرفت حق فائز شده و که محروم مانده و آن یومی که
این محاکمات الهی ظاهر شود آن یوم را یوم الفضل مینامند زیرا که صادق از کاذب و محبت
از بغل تفصیل داده میشود و آن محاکم ظهور معنی آیه است در سبیل جدید و لباس بدیع
چنانچه هر نفس که بآن معنی مطلقه در این لباس جدید مغنیه مقرونه عن شد او صادق است
در امر خود و الاعمده الفاظ و هم بود و خواهد بود زیرا که مقصود از ذکر عرفان و الفاظ عرفان
حق بوده و عارف باصل که در ظهور او نشده و غیر فرع را چه منزلت و اثری خواهد بود و فعل حق
بنفسه دلیل بر صدق اوست چنانچه ملاحظه شده و میشود که چه امورات عظیمه و بلا یای کبیره
که دارد شده و میشود که احدی را قدرت تحمل رشی از آن نبود و نخواهد بود و حسیع را او بنفسه حل فرمود
یعنی شایده از این امور محکمه بر نموده و نیست و علاوه از این مقامات حق بنفسه ارجاع عالم
و عالمیان ممتاز است بجمع حرکات و سکانات، چنانچه هر حسی که از عباد احد پاک باشد
بمجرد ملاقات و مشاهده عارف شود و بشناسد و هر قلبی که مقدس شود از حجابات لسته
فی اکین معرفت او فائز گردد و حق را از دون او فرق گذارد و تمیز دهد و الیوم حسیع عرفا

که مدعی عرفان بوده و هستند جمیع از عرفان طلعت غیب بوهی قانع شده اند و از عوالم معنی
 بلفظی قناعت نموده اند و هنوز ایقدر تعقل ننموده اند که هر غیبی بطوری باید و هر لفظی را معنی شاید
 لفظ بی معنی هرگز نمی بخشد و غیب و همی برگزنا عطا نفرماید لهذا اصحاب حقیقت که متشبث
 بجای هستند باید جانان را در لباسهای جدید عارف شوند و بدل جان محبت او بشناسند از
 ناحیه او برافروزند و بسنج وصال او که مرجع قلوب باقیه و مطلع آفتاب میره است راجع گردد
 این است ظهور بیان در جبروت لسان پس ای دوستان بشوید ندای دوست حقیقی خود را
 و با سبب دنیا آنچه در او هست مشغول نشوید و خود را از زیارت جمال محبوب جان ممنوع نفرماید
 و میخواهد برای شما مگرد دولت باقی و ملک دائمی را و برگزینی خود چیزی نخواسته و مقصودی جز
 ظهور عدل و وصول احباب بجا نفل قدس باقیه نداشته و کفی به شکیبایی و من عند علمائے
 حال قدری همت باید که تا یار را اختیار نیند و گل را خازین نیند گل را بوی او شادی است
 کافی و یار را نفس او بر دانی است وافی ان شاء الله امید وارم که نفسی از اهل حق در آن ارض محبت الهی
 قیام نماید و بعضی جمیع اهل آن ارض را در شاهی بحر توحید مجتمع نماید تا تمام اهل آن یار کفایت نماید
 شوند و بالمره برودت بعد و بحر جرات قرب و وصل تمام و زایل شود کل ذلک من فضل الله
 العلی الاعلی و السلام علی من اتبع الهدی .

سبحان بته از این ساعت و وقت که جوهر نور قمیص طیور پوشید که شاید در رضوان جنه
 داخل شود و بر افنان شجره وفا و غصان سده بقا جالس شود و سافج وجود برقع حدود در بر نموده تا قصد
 شود از عمار حب و مینه سبای عشق راه یابد تا غلبات ذوق و جذبات شوق قسمت برد و نصیب بردارد و بیکل
 قدس دانیم صبا قبول نموده که شاید از هجرات مدینه وارد شود و بر شعر جلال و وجه حال محبوب بوزد تا از
 معاشرت و مجالست آن کسب و واضح کافور سنا و طیب بقایا و هدیه صدیه ثوب منیر مصباحی حاصل
 گشته تا در آن بیت بین می محبوب شتدل و مستو قد گردد و بحر عظم چون نهری شده که شاید در آن رضوان سبای
 و جاری گردد سبحان آنچه مجلس قدسی بر پا گشته و پدید بساط بزم خوشی گسترده گشته جمیع کرب و بین ملا علی مقامات
 قدس قرب رفوف ابھی سده مفتی از قلب سترده و مخونم و گوشتش موش مرابت روح را از نعمت و رفاه
 و ترنمات ادیاک غرضمدی مجر و منزله نموده تا در آن مقام وارد شود و آنچه در آن عالمست مفتخر و مشرف گردد
 و لکن و لکن فضل بطیر من خیات الامر علی من یثا و کذ لک نعطي کیف یثا و یفک کیف یثا و آ
 المقتد علی یثا و آنه هو المقتد المحبوب .

این آیام که طیور عا وجود در سنا شود جمیع گشته و صف زده اند و هد هد جذب مکنت از هوای
 عز قدرت پرور نموده و از شرق لایزال به غرب ازلی رونموی تا از مدینه بهویه حب چه پیام آرد .

طرز کتاب انشا بنام خالق اشیا بوده

انشاء است در این بهار روحانی از باران میان رحمت رحمانی خرم و مرین شبنم
ای دوستان هر صاحب بستانی اشجار مغرسه در آن راتربیت نماید و اگر شاخه از
شاخه را خشک مشاهده نمود اورا قطع نماید چه اگر بحالت خود گذارد و بسبع شجره سراسر
خواهد نمود تا آنکه بصل شجره میرسد و بچمن آن بستان را از گیاههای مضره که روئیده
پاک میکند تا جمیع اشجار بثمر آیند و ناس از آن مستفیع شوند ای دوستان بیانتین
مالک امکان راتربیت نمایند و از خار و خاشاک زائده مقدس دارند این بستان
قلوب شماست هر نفسیکه شجره محبت حایه را در بستان قلب خود کاشته یا
اورا حفظ نماید و از باران او کار سیراب دارد و از خاشاک نفس و بوی
پاک کند اینست سخن حکیم دانا نیوست حال نفسی
که بغبار پروردگار رفتار نمود.

ش اُمّہ تہ رقیۃ علیہا بآہ تہ

بنام مالک ملکوت اسماء درجن عکاء

عالم کتابت مبین در بر جن بر زوال خود گواهی داده و مید بکشد میاید از اول فیئالی
حین بالرحیل الرحیل ناطق و با فصیح بیان میگوید ای عباد و تعزیرات من نظر مایه گاهی
بطلمت شب ظاہر می شوم و هنگامی بوز فجر . اشجارم وقتی بکمال سبزی و طراوت مشہود
و گاهی زرد و سبک و خشک مسطور . پند گیرید ای سیاحتان گرفته جای پند پذیر
ای سفیدیان و مید بر عذر . سپیدی و جوانی و موت و حیات میاید از جانب او
و آگاه میاید بر خاتمہ امور . سکوست حال نفسیکہ از او بگشت و بحق پیوست . یا
و در وقتی جمیع اشیاء در یک مقام منادی حقتہ باین عباد مع ذلک غفلت جمیع
عالم را احاطہ نموده الا من شاربک المشفق الکریم . قولی لک الحمد یا مقصود عالم
بما بدینی الی صراطک و ذکر تنی فی سحکت اسلک ان تویذ فی علی الاستقامۃ علی
جکت انک انت المقدر القدر لا اله الا انت الغفور الکریم .

بِوَهْدِ تَعَالَى شَأْنِ الْعِظَمَةِ وَالْاِقْتِدَارِ

اَحْمَدُ الَّذِي فَتَحَ بِمِفْتَاحِ اسْمِهِ الْعَظِيمِ ابْوَابَ افْئِذَةِ الْعَالَمِ وَعَرَفَهُمْ سَبِيلَهُ الْمُسْتَقِيمِ
وَامْرَهُ الْعَظِيمِ وَالصَّلَاةَ عَلَى سَيِّدِ الْاَنْبِيَاءِ الَّذِي بَزَلَتْ مَادَّةُ الْعِلْمِ وَسَالَتْ لُطْفُهُ
وَعَلَى آلِهِ وَاصْحَابِهِ الَّذِينَ بِهِمْ مَاجَ بَحْرِ السِّيَانِ فِي الْاَمْكَانِ وَنَطَقَ الْاَلْسَانُ فِي مَلَكُوتِ الْبَرِّ
الْمَلِكِ تَعَالَى الْمَقْدَرِ الْعَزِيزِ الْمُنْتَهَانِ بِهَذَا الْكِتَابِ مِنْ لَدُنِي الْمَظْلُومِ اِلَى الَّذِي حَضَرَ اَمَامِي
وَفَارَ بِاَنْوَارِهِ كِتَابَ تَعَرُّبِ الْعَالَمِينَ . نَامِرَاتِ اَمَامِ وَجْهِ حَاضِرِ مَاحِظَةِ شَدِّ
بِرَاسْتِي مِغْوِيْمِ اَيْنِ عِبْدِ اَوَّلِ اَيَّامِ اِلَى حَيْنِ اَهْلِ اِيْرَانِ رَاجِعِلِ وَالْاَصَافِ دَعْوَتِ نَمُوذِ
فِي الْاَحْتِيْقَةِ بِرَفْضِي بَابِيْنِ وَوَصْفَتِ مَبَارَكَةِ مَرْيَمَ بِنْتِ اَرْزَاقِ اِنْ مَحْبُوبِ بُرُوذِ مَسِيَّتِ
وَحَضُورِ ذِكْرِ اَمَانَتِ وَانْقِطَاعِ شَدِّ اَمِيْدِ اَنْكَرِ حَقِّ جَلَالِهِ كُلِّ رَاجِيْهِ ذِكْرُ شَدِّ مَنُورِ وَفَرْزِ
اَنْ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٍ وَفَتَى اَزْوَاقَاتِ وَوَسَاجِ كِتَابِ انْقِطَاعِ كَلِمَةِ مَسْبَرِكَةِ مُحَمَّدِ حَضَرَتِ
خَلِيْلِ رَاوْكَرِ نَمُوذِيْمِ كَشَايِدِ عَرْشِ عَالَمِ رَاجِعِطَةِ نَمَايِدِ وَاُمَمِ رَاكَّاهِ سَارُوذِ حَسِيْنِكَةِ نَاظِمِ نَمُوذِ
مَشْغَلِ وَحُكْمِ بَرَاخِرِ اَنْ يَكُلَّ خَلِيْلُ زَمَانِ رُوحِ مَاسَوَاهِ فَدَاهِ اَرْزَانِ مُطْلَعِ شَرْكَ صَادِرِ ظَاهِرِ

از آنحضرت آنچه را که رایحه اش از عوالم معانی و بیان و حکمت و عرفان قطع نشود رسید
آنحضرت امین نمودند و درناجریل با مرتقی باور رسید و عرض نمود ای کون لک حاجه
قال اما الیک فلا عمره عرف این بیان حقایق و جو در بنور انقطاع منور فرمود اگر معنی
بجرات این بیان فائز شود او از عالم و عالمیان بگذرد و به اراده تمکنت جوید مخزون نباش
از آنچه بر تو وارد شده از حق جل جلاله میطلبیم ابواب فضل و عطا را بر وجه اولیا
بگشاید و مفتوح دارد اوست قادر و توانا لله الحمد بعایت مخصوصه فائز شدی و
بنور ایمان منور از حق میطلبیم ترا تا سید فرماید و فائز نماید آنچه که سبب نجات ابد است
انه هو القوی العظیم الحکیم اولیا را از قبل مظلوم سلام برسان این مظلوم لا زال از
برای اولیا مسکنت نموده آنچه را که سبب علو و سمو و عنایت و نعمت بوده یشهد بکنت

هذه اللوح العزيز لبدء السلام والبهج آت عليك وعلى الذين

قالوا الله ربنا ورب من في السموات والارضين

الحمد له اذ هو مقصود فناء العارفين

بِهَوْنِهِ تَعَالَى شَانِ الْعِظَمَةِ وَالْاِقْتِدَارِ

ایام ایام صیام است و مشرق طورات فضل مالک انام از نفسانیت میگاهد
و بر روحانیت میافزاید هوی را به هدی تبدیل میساید و چهاربویا از برای تربیت
نفس مد یاق عظم و داروی اکبر است حکمت در آن مستور و مصلحتها در آن کمون
جل من امر العباد به و جلت عظمه من حکم به و الصلوة و السلام علی الذی بطهرت
او امر الله و امشرت احکامه و نزلت نعمته العرفان و برزت طورات الطافه و علی
آله و اصحابه الدین نور الله بهم آفاق بلاده و طهرت سطوحه بین عباده ...

سُبْحَانَكَ ؟

اللهم یا اِلهی انا ضعیف بامرک و اضطرنا بحجتک و رضائک فاقبل منا یا اِلهی ما عملنا فی
سبیلک خالصاً لوجهک و ناظرأ الی امرک من دون ان نظیر الی جهة دونک
ثم اغفر لنا و لا بائنا و لكل من آمن بک و بایمانک الکبری فی هذا الظهور الا عظم الاسبغ
انک انت الحق و علی ما تشیر و انک انت المعالی العزیز المختار .

جناب میرزا محمد بن منجد الیٰہ علیہا السلام

بنام خداوند دانا

اسم و فاراح حق جل جلالہ دوست داشته و دارد و لازال بنیر این اسم کہ از افق سماء
فضل مشرق است ناظر لہذا در ساحت مظلوم مذکور بود و بہ سیتہ و اخق می طلبیم
ترا تا یید فرماید بر استقامت بر امرش اگرچہ این ایام عباد و غافل بشاہ سحاب
و غمام نور امر را ستر نموده اند و لکن عنقریب اصبع ارادہ حجاب را شق نماید و نور عالم را احاطہ
کند ابن مریم در صحاری و براری محل محبت لیحفظ نفسہ فیہ و حال ملک عالم ہا بش
متممک و بدیل عایش مشبث . از حوادث ایام محزون مباش من کان لہ کان
لہ ایت آن کلمہ فی کہ دیاج کتاب توکل بان ترین یافت طوبی للعارین طوبی
للعارین ابھآ من یتہ علی الذین و فوا بمیشاق و عمدہ و علموا

بما امر و اب فی کتابہ المبین الامر و الحکم و ابجد و العطاء

لما لک الاسماء و فاطر السماء الذی اتی بسطاسین

جناب محمد رضا ابن من استشهد

بنو الاقدس الاعظم العلی الابھی

یا محمد رضا انشاء الله بعنایت محبوب عالمیان فارس باشی و از حق بیانش
بیاشمی . ندایت مرتبه بعد مرتبه شنیده شد و آنچه از حق جل جلاله استر و جبراً
طلب نمودی و در مراتب علم الهی ظاهر و مشهود . امروز روز نیست که چسبند
لله ناطق باشند و الی الله متوجه و لا امر الله قائم . بشنود ای گوینده کیمیا را
و با موری که سبب و علت ارتفاع امر الله است متمسک شود . جمیع اشیا را
انشاء را با حق علی دعوت ینمایند . لکن بیاضی و تاریکی با و نام مشغول و از رب
الارباب معرض و غافل . امروز عرف قمیص متصوحت و ندای الهی مرتفع تا
کل وقت را غنیمت شمرند چه که هر دقیقه از این ایام را قرون اولی معادله نمایند
قدر این عطیه کبری را بدان و بخدمت امر مشغول باش . بگو ای دوستان
حق موعود از افاق عالم ظاهر و مشهود و ام الکتاب از سمای عنایت نازل از نظر

باحق و لایستی فی طرفکم و بسلمکم طهر و طهر صراطه المستقیم . امروز رانند
 بنوده و نیت بگوید نماید تا آفتاب حقیقت مشرق و سماء فضل مرتفع و بحر
 کرم موج بقسمتی فائز شود آنچه مشایخ و مینایه عنقریب بفاراج شود مگر کلمه
 که از تسلیم علی نازل گردد او بدوام ملک و ملکوت باقی و پاینده است بگو
 ای دوستان وقت راضایع کمیند باحق امر الهی متوجه باشید امروز
 باید مشیت را راده حق ناظر باشند نه بعاقد هم و ما رده من الله ربک ان
 یقدر لک ما اراد ان ربک لهو اعلم بحیرایه بعلم ما یتق به عباد و عند علم
 کل شیء فی کتاب مبین لا تحزن من شیء توکل علی الله انه مع عباد المؤمنین
 طوبی از برای نفسیکه الیوم این اوقات را که اعزاز کبریت احمد است صایع نمود
 و بخدمت امر فائز شد و خدمت امر الهی در رتبه اولیه و مقام اول ذکر او ب
 بیان بوره و خواهد بود . بشوند ای مظلوم را و آنچه امر نمود بدوستان
 برسان . یا محمد قبل رضا امروز روز استقامت است هر نفسی آن

فائز شد بکل خیر فائز است اگر بلوح الهی فار شدی و عرف مقیص است شام
 نمودی دل و جهک شطربه المیهمن القیوم قل یا ایکی اسکت بلاسم الذی
 جعلته مبیناً علی ما کان و ما یكون بان تکتب لی من قلمک الاعلی ما یفغنی فی
 کل عالم من عوالمک اشهد انی لا اعلم ما یفغنی ان زمام اعلم فی فضلتک
 انک انت اعلم بحیر . ثم اسکت بان تعبنی مستقیماً علی امرک اشد
 بما شهد به لسان عظمک قبل خلق السموات والارض قلت
 و قولک الحق ان امری عظیم عظیم لم یحس عظمه
 احد الا الله الفرد العظیم

هو الابعع ابعج البهي الاسبه

ای حبیب زمان زمان کان است و لم یکن معه من شیء فسوف تجد بعد بل
ما قد کان کما اخبرنا بذلك فی لوح القدس قبل ان ینخرج منه الآفاق عن العرف
بسنه وکنت من العارفين . ایامی است که کل هوای را آله خود دانسته اند
تراب را رب الارباب اخذ نموده اند و گیر در این صورت قلم که را در نماید ولس
قدم بکدام استحقاق تعنی فرماید درهم فی خوضهم معین و لیکن محزون شود
که حق جل جلاله را خلف سرادق عصمت عبادی است که منع نمی نماید ایشانرا
بغیر نفاق و غیب فاسق و کل من فی السموات را مفسود و شمرند و بحث مقصود
بقلب این و رجل محکم متین شتابند و لیکن در تبلیع امر مبالغه لازم این
تکلیف ما و شما و لیکن الله یفعل ما یشاء اگرچه فریاد مشرکین بآنی مرتفع است
که صوت موحدین مسموع گردد . الا من تجد له سمع منیر ملاحظه در طلبهای میان
خالی نماید که با اینکه در باطن خالی و عاریست از بدایع رحمت ربانی و لیکن در

ظاهر نعره و نفیرش عالم را گردناید فغم ما مثلن اذ لك لتكون من العائین
 باری با این صورت منکر مشکل است که صوت ذکر اکبر گوش آید جمیع این
 مراتب از حجابات ماس است والا اگر نعره الهی اقل عما یحیی ظاهراً شود
 محیط است بر عالمین و بحمد الله الرب و انه رب العالمین

بنام مقصود عالم

یا ابراهیم به این کلمه مبارکه که بمثابة آفتاب است از برای آسمان بیان
 ناظر باش کن لی لا کون لك و بشکر و شافیام مناجیه که ترا بحر اعظم
 هدایت نمود و بذکر قسم علی فائز فرمود قل لك ان شاء
 ولك البصائر ولك العظمه والكبریا
 یا محبوب السموات والارضین .

بسمی الناطق فی ملکوت البیان

جُند استهم الغالبون این جُند در مقام اول و رتبه اولی آیات است بوده و است
 اوست غالب و اوست میهن و اوست محیط تجلیش در آفاق و انفس ظاهر و مشهود
 و لکن در هر مقام بازده و مقدار ظاهر و باهر جز ببار حدیده و انفس زکیه و افنده
 میزه علی یا منعی ادراک نماید و در مقامی جُند حق ایادی امر او بوده و استند منی نفی
 لوجه است از برای تربیت اتم و اصلاح عالم قیام نمایند و حکمت بیان اهل ارض را
 آگاه کنند و بافق علی راه نمایند و در یک مقام اعمال طیب و اخلاق مرضیه
 جُند است بوده و است چنانچه در این ظهور عظم کل امر نموده ایم بقوی است
 امرش را نصرت نمایند و عالم را بطراز من امان مزین دارند خود و صفوف ظاهر
 مخصوص ملکوت ایشانند مطایره قدرت الهی اگر در ظل قباب عظمت وارد شوند
 بحق منسوب و آلا الامر به یفضل یا شایر و حکیم مایرید . در این ظهور جُندی که جُند
 قیام نمود مسلم ملک قدمست علم نصرت بان مرتفع و رایت ظفر بان منصوب

در لیا لی و ایام متحرک بحر که متحرکت بها الکائنات هو الفارس الذی استن فی مضار
الحکمة و البیان قدرتش رفوت عالم ضعیف نماید و اراده اش ارادات اعمم منع
نمزد اوست نافذ و اوست غالب سبحان الله در ایام آتشی مغلوب غالب شاهد
میشود طوبی للمتفکرین و طوبی للمفسرین و طوبی للعارضین و له جنود و صفوف باطل
بهم الآنفه و این جنود بصیر ظاهر دیده نشود له حکم فی الآفاق و له الامر فی المبد
و الذال یا ایها الناظر ذکر ت مذکور و مکلم طور باین کلمات عالیات باطنی لجنه تک
الی افق الانقطاع و تقرّبک الی الحق علام الغیوب نسئله تعالی ان
یؤیدک علی استقامه نظرن بها افدة و القلوب
الیه آ من لدنا عیبت و علی الذین فازوا
بر حقی المحنوم .

ص سده جناب حاجی سید میرزا علی محمد آیت

بِسْمِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

رَبِّ رَبِّ فِي الْبَسْمِ اذْكُرْكَ وَفِي الْحَبْرِ اسْحَبْتَ وَفِي الْبَحَالِ اَنَامِكَ
وَعَلَى الْاَتَالِ اسْجَدُكَ اَيُّ رَبِّ عَطَشِي اسْتَحْيِ كَوْثَرَ لِقَائِكَ وَنَارُ حُبِّي
تَطْلُبُ رَحْمَتَكَ اَيُّ رَبِّ عَذَابِ الْعَالَمِ مَا مَعْنَى عَنْ عَذَابِ عَرَفَاتِكَ
وَبَلَاءِ الْاُمَمِ مَا اَبْعَدُنِي عَنْ حَبْرِ قُرْبِكَ اَسْلُكْ بَابَ تَقْدِيرِ لِقَائِكَ مَا
يُقَرِّبُنِي وَيُعْبِدُنِي مَنْ دُونِكَ اَنْتَ الَّذِي تَفْعُلُ مَا تَشَاءُ
تَحْكُمُ مَا تُرِيدُ اَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَمِيدُ .

بنام مهربان خدای بخشنده

ای مادر نوشته ترا بر زبان پاری می‌نویسم تا شیرین زبانی طیر آتشی را از لسان عرفی
 بشنوی و آوازهای خوش حجازی را فراموش کنی و اقرار کنی که بعل معنوی به جمع
 لسان در باغهای روحانی بر شاخسارهای قدسی در ذکر بیان است تا از این آوازهای
 ظاهر آوازهای باطن بشنوی ای مادر از دل بگذر و بدلدار رو آور و از جان بگذر و بجایان
 نایز شو نه قلب را بجز مقلب متصل کن رشته سب را به رشته قرب محبوب محکم و
 جان بی جانان به در همی نیرزد و دل بی دلدار به فلسی مقابل نه سربل سرور
 خاک به و دل بی درد سوخته به و گردن بی رشته بشمشیر بزند به گلوای دوستان
 رو به دست بخوابد و در فراش بخیال معشوق راحت گیرد و از گلهای بوی محبوب
 بشنود و از نارهای روشن نور رخ یار و نظر آید قسم بجان دوست که اگر
 پیراهن یوسفی بپوشی به مصر دوستی خدائی در آئی مادر همه مقربین شوی پس
 بجان در خب بکوش و بدل در منزل یار در آغوش روزگار را با طش و اگر از هیچ اعتنا

بایام دوروز دنیا کمین تا این سپید این کمنه دنیا از بدن فروفتد و بر سر
 باقی جاوید مکن گیری و استبرق آتی در پوشی و از جام محبوب باده حب نبوشی
 و شمع حب بر افروزی و جامه حب بر دوزی این است آن امری که هرگز تغییر
 نمیکند پس بدان که همه احکام آتی در هر عهد و عصر با قصای وقت تغییر میکند
 و تبدیل میشود مگر شریعت حب که همیشه در جریان است و هرگز تغییر با و راه نیابد
 و تبدیل اورا نخواهد این است اسرار بدیع آتی که ذکر نموده

برای عباده خود و او است بر همه بخشد و مهربان

و سکینه را از انوار آتی مقیص کتبیر

پوشان

بِسْمِ الْمَقْدَسِ عَنِ الْأَسْمَاءِ

یا محمد علیک بھائی امروز فیوضات حضرت فیاض کل را احاطه نمود
و امواج بحر بیان امام وجوہ عالم ظاہر و ہویہ اسبیل واضح و دلیل نازل و حجت
مبسوق و نعمت مسند نزل و لکن قوم محجوب دستی که از برای اخذ کتاب لاهی
خلق شدہ مشاہدہ می شود اموال عباد را بطلم بر میدارد و تصرف نمایند
و بصر خود و مرکوبند از برای نفس و ہویہ سبحان اللہ اعمال غیر طیبہ کل را بہ
غیر مشغول نموده و از تقرب بہ حق محروم داشتہ از برای لغا خلق شدہ اند
و از برای خدمت از عدم بوجود آمدہ اند و لکن باعث ہم از ما عند اللہ غافل
گشتہ اند قل الہی طہر عیون خلقک من مدال و دام و نور قلوبہم بانوار اسمک العلام
ای رب عرفم سبیلک و ایدہم علی امرتہم بنی کتابک انک انت المقتدر الذی لا تحولک
سطوۃ و لا تمکک جنود و لا تضعک قوۃ الدین کفر و اکبت جادلو بائیاتک و نقضوا عہدک و نبذوا
کتابک لا الہ الا انت القیوم القوی القادر المقتدر العزیز العظیم .

هو الاقدس الاعظم

ای دوستان ایام رحمن است و شمس حقیقت بدست خود کوشش رقا عطا
میفرماید بشوید ندای دوست را و خود را از انوار یوم بعد و فیوضات مقدره در
آن منع ننمایید و محروم نسازید بسعی تمام و جهد کامل در صد آن باشید که
خدمتی از شما در ایام ظهور ظاهر شود که سبب و علت بقای ذکر در ملکوت الهی
گردد هر نفسی ایوم نفسی هدایت نماید و به بحر اعظم کشاند او را اهل فروس
در کتاب ثبت میشود شخص انسانی را امانت بمنزله سروراستی بمشایه بصرا
و اگر نفسی از این دو محروم شد با سم حیوان مذکور خواهد شد ایوم باید شاربان
رحیق وحی مردم را ربیت نماید تا کل بطر از قبول فائز
گردند و در منظر کعبه مذکور آیند امنیت
ثمر حقیقی از ظهور سد فر انسانی

اوست صاحب گفتار

ای دوستان دریای دانائی پیدا و آفتاب بینائی هویدا نیکوست
 حال نفسی که سراب و آرزو آب منع نماید عجب است از نفوسی که گوش را گرفتاری
 که از نسیم سحری رفیق تر و از روح لطیف تر است منع نموده اند دیگر حق عالم است
 که به چه بیان و گفتار توجه نموده اند ای صاحب دانش بگو ای دارای بصر
 نا دیده مگو و نارسیده گواهی مده راه پیدا و روشن است بسین و برو از برای
 هر شئی عرفی بوده و همان شاید و گواه اوست و اما و بسینا چون کمیاب
 نمایست این الایصار احدیقه و این الاذان الواعیه بعضی مشرق
 یقین را گداشته اند و وهم منببین اطاعت از حق مستطیعیم حق انصاف
 بخشد که شاید بصری بگشاید و او را بشناسد از لهو لغت و القدر

بسمه الباقی الحکیم

آسمان قدر انسانی به نیر راستی منور است ای اهل بهار دانی توانا
گیتی را بمشایه و فتری قرار فرمود تا گفتار و کردار پسران آدم در آن ثبت شود
چون چنین است گفتار پاکیزه باید و کردار پسندیده شاید جهد نماید تا مانند ستاره
صبحگاهی از افق ستاره دانی طاهر و مشرق باشد انسان بی اثر مانند درخت
بی ثمر مشاهده می شود در چمن احیان قلم رحمن شادمان حق بیان را بصیغه میسر نماید
به آنچه سبب آسایش کل است و علت ارتفاع امر است باشد
نزد و مقبلین مقبول آید از دانی گیتی مطلبیم جمیع را
در ظل خرگاه بختی بکمال یگانگی در آورد و بر
امرش مویده فرماید اوست قادر
دانا و اوست قاهر توانا

بسمی الدنئی بہ دارت افلاک اسبیاں فی الامکان

یا مہتی یا ورقتی کتابت لدی المظلوم حاضر و بعد حاضر عرض نمود و برف
اصفا مقصود عالمیان فائز گشت از قبل با اثر قسم اعلیٰ فارشدی این
مقام بسیار عظیمست عزیزش بدر بگوای اوراق خود را خفیف سدر محروم میا
امروز روز فضل و عنایت از حق مطلبیم اما خود را بطرا عنصمت کبری
مزین فرماید و بنور معرفتش منور اوست قادر و توانا و اوست حاضر و مینا
ایمان آن ارض را تکبیر میرسانم و بپای نبغی لایام بند و صیت میانیم طوبی
از برای نفسیکہ باصفا فائز گشت و نصح قلم اعلیٰ عمل نمود آنچه مشاہد میشود
کل فانی و معدوم خواهد شد مگر آنچه نسبتش بحق جل جلالہ است یک کلمہ
او بہتر است از ثروت عالم و وراثت امم نیکوست حال نفسیکہ بآن فائز گشت
ابھآ علیک و علی کل امۃ اقبلت و آمنت و سمعت
و اجابت بہا العفور الکریم .

هوال شایسته انجمن

حسب عالم از برای خدمت این یوم مبارک خلق شده اند ای اهل ارض
قد این ایام را بداند و باعث کم از ما عند الله غافل مسوید ایام فانی و آنچه
در او ظاهر فانی جهد نما تا باعث الله فارشوی اوست باقی طوبی
از برای نفسی که در این دار فانی بعمل باقی فارشده یعنی عملی که عرف بقا از او
مستوع است و آن کلمه الله بوده و خواهد بود بشوویت الهی را
و عمل نما آنچه که راجحه رضا از او است تمام شود اگر باین مقام بلند اعلی
فارشوی به کلمه رضا از نزد مالک اسماء فارشواهی شد

الحمد لله علی من آمن بالله

رب العالمین .

سرک جناب عبدلہ

بنام گویای دانا

یا عبدلہ مظلوم عالم جمیع اُمم را در کل اوان و احیان بحق دعوت
ینماید و مقصود از این طور آنکہ سحاب ظلم مرتفع شود و آفتاب عدل از
جباب اشراق نماید تا جمیع اہل عالم در مہد امن و امان ساکن و مسترح شوند ای
دوستان مہرلہ سراج باشید از برای عالم ظلمانی و بشارت نور باشید از برای تاریکی با جمیع
اہل عالم کمال محبت رفتار کنید اجتناب و جدال و فساد کل در این ظہور
اعظم منع شدہ نصرت باعمال طیبہ و اخلاق مرضیہ بودہ و خواہ
بود تمسکوا بالاستقامۃ الکبری فی امرکم مالک الوری
ثم اعلموا بما امرتم بہ فی کتابکم بعیم
الحکیم .

هو الارفع الامنع الاقدس الاعلى

ای مهدی لوح مرسله که حاکی بود از جواهر تسلیم و رضا و مشرب بود بر حزن و اندوه
 قلب بر ساحت قدس کبریا مشهود و بقضیه قدرت یغفل مایشاء اخذ شد و
 بمحطات قدس ارفع اعلى ملحوظ آمد هسنیناً لک بما شربت عن کانس
 العرفان اذ افاجده لکنون من الراشخین ای مهدی تسایع مرسله عنایات
 رب الاسماء و الصفات من غیر تقطیع بوده و نفحات غزواهب ربانی من غیر
 وقوف مرسل و مهبوب شده عجب در ایست که با عرفان جمال سبحان که اعظم
 عطیه الهی و اکبر نعمت سلطان غرضه انی است مع ولکت پریشان و محرونی
 ای مهدی از قمیص حزن بدرآ و بخلع سرور باطن و ظاهر را مرین نما اگر چه حُرَنی
 بر جمال مُبَسین رب العالمین احاطه نموده که اگر حُرَنی از آن بر ممکنات القا
 شود و یا بر کائنات اظهار گردد جمیع ارضی و مدبوسش یابی چه که این حال
 سبحانی بیست و دوسه می شود متتابعاً و مترادفاً آیات نصر بر جمیع موجودات

القا نموده و ارکان امر را بر نفس خود نموده محکم داشته بقسمی که همنش
 بر جمیع احوال ظاهر و سلطنتش بر جمیع امکان محیط تا آنکه خروج از غشاق میان
 آمد بسته شنیده اید که بچه قسم نیز آفاق بر جمیع عالم اشراق فرمود تا نده شاهد
 نشد نفسی مگر آنکه خاضع گشت و ملاحظه نشد لسانی مگر آنکه بین مدی الرحمن گشت و بقی
 شمس بنیان از افق کلمات سبحان در هر منزل و مکان اشراق فرمود که جمیع من فی
 الابداع را بیدایع اشراقات خود مضیی و منور فرمود *الا الذين اجمعوا بانفسهم و حالوا*
بمیسهم و بین الهمم هوینم تا آنکه استوای عرش رحمانی منتهی باین ارض فارانی شد
 دیگر چه ذکر شود از حد و بغضای اولو البغی و نفخشا که در کل حین وارد آورده اند
 آنچه را که سمع از استماع آن عاجز و قلب از ادراک آن بسی قاصر است *انما اسکوئی*
و حرنی الی الله و حال میکند بقایه بیت خفا جالس شده و نظر از ایشان به بشر با بره
 منع فرموده و وجه را از نصیران مطهر داشته مع دلک اعدا از نفاق ممنوع نشده
 در هر حین بتزویر بدیع جلوه می نمایند و در این بیانات مقصودی ملحوظ نه بخرا سکه

اطلاع بر امورات بدیعه و خرنهای وارده بهم رسانی و خود را محزون مشاهده نمی مگر
بحرن این بیکل مظلوم اذ ای کبی کل العیون لوصدتی و یحرق کل القلوب لمطلوبیتی
باری ای مهدی الیوم خود را فراموش نما و بدگر حق قیام کن و باین نار مشعله
ربانی که در سده این کلمات در ظهور و فوران است مشتعل شو که شاید نفوس عباد بجزارت
قلب از شال جودت بجهن حرارت وارد شوند و بشده حب الهی چون سراج ربانی
در بامین زمین و آسمان ظاهر و هوید گردند چه که الیوم لایمک نفس نفس شیاً
و کل من فی السموات و الارض در موقف غفلت واقف تا که امرزوق شود که گوش قلب را از غفلت
فانیه مطهر سازد و با صفای کلمات ربانی منتحز و مرزوق شود و الیوم امری که اهم از کل
امور است اتحاد با اجبائی که از کاس قدس بهمانوشیده اند و بر سفینه حمر که بر
بحر قدس ابھی جاری است ساکن گشته اند بوده و خواهد بود در کمال الفت و اتحاد
با هم سلوک نمایند چه که باین اتحاد و امر مبرم رب لا یجاو ظ هر شود و ارکان نفوس
شادی منهدم و معدوم آید ...

بنام بسینده دانا

ایام ایام ظهور است و آفتاب عنایت مشرق و بحر کرم موج لذ انفسی که اقبال نموده اند ذکرشان از قسم علی جاری شده میشود امروز بانی معنویت و سعادت انسمات و ارض و محاط فضل مقصود علیا متوجه کل عل بسیر جرنی و مرآت علم اتی کسب راجل مشا به میشود، یک قطره آب اگر در سبیلش داده شود در آن مرآت دریا دیده میشود چه که این یوم یومیت که در چسب کتب حق جل جلاله بنیا و صیفی خود را بان بشارت فرموده، اگر از غفلت یوم اتی علی، بهر علیه ذکر شود بسته اکثران منصف شوند بلکه صریحی مشا به گردند مع دلک مقام هر یک معلوم و واضح است امید است که از این مطار طله جاریه در اراضی قلوب انبات نماید آنچه سزاوار است، از حق بطلبی احی خود را نماید فرماید بر حفظ آنچه عنایت فرموده تا طنون و اوام و اعمال و افعال نالایقه او را تغییر نه جناب زنج عنیه بآنی مع منتبین لدی الحق مکرور بوده هستند ان اشکر الله بهذا الفضل العظم یا اعلام تثبت بذلی عنایه ربک بقوه لا یضعفها ما یثبید ویری که لک یوصیک الله من شطر سجنه العظیم ان افرح بذکری و توحی و اقبالی و کن من الشاکرین ابها من لدنا عیت و علی من مک من الدین تسکو بجلی لمین

جناب شیخ فاقم عیدہ آریہ

بسمی الذی بہ نفع فی الصور

یا قاسم یوم بزرگست و امر بزرگ و اهل ارض اکثری بشاہ طحال بطین او نام مشول و از
نور ایام غافل لسان عظمت کل رخصت میفرماید بعدل و انصاف اقرؤا ما نزل فی ہذا بطور
الاعظم و ما نزل من قبل ثم انصفوا و لا تکونوا من الظالمین امروز کتاب الہی سفید مطلق و از
ید عطا کوثر بقا عنایت میفرماید خدا و اشربوا و لا تکونوا من المعرضین آفتاب حقیقت نبوی فوق نور
مشاہد میشود و طور بفرجی فوق سحبت و سرور عالم ملاحظہ میگردد چہ کہ بقا محبوبش فائز است جذب
نشاط مکمل او را بشانی احد نمود کہ ہر ذرہ از ذراتش بقای الماک و المملک مطلق گویای قوم خود را
منع نمایند و محروم مسازید بشوئندای الہی را کہ در جمیع احیان از سطر بحن مرتفع است و اوست سبب بقا
عالم و عطف و انباط اہم و اوست علت حیات و با و اموات بطراز زندگی ابدی مزین چندانہ شہاد
ظلم بعدل و اراعت و انصاف راجع شوید یا قاسم حمد کن حق جل جلالہ را کہ ترا در نمود و دنیا با یابی کرد او
سبب ظهور فضل عظم و نعمت کبری للہ الحمد مکرر آسمان عطا مادہ علم و عرفان بشاہ غیث مطلق و از
ہر نفسی بآن فائز شد او بکل خیر فائز است یشد بذلک ام البیان فی ہذا المعام العزیز الرسیع
الہی علیک و علی من سیم قولک فی ہذا الذکر الاعظم ہذا الامر المبین

بنام خداوند یگانه

کوثر حیوان در جهان جاری و آفتاب دانی از افق خطای آسمانی طمس
 و مشرق و بحر بیانی بحال عنایت آشکار و نهیدا و لکن طالب مفقود و تشنه محروم
 چه که از طریق بحر آگاه نیست و هدایت کننده را نشناخته و نمی شناسد گفتارهای
 گفته مردم را از سبیل بدیع تار و معنوع نمود امری که شبه و ضد و مثل نداشته اورا
 به قصصهای اولین و آخرین میسجذ و بگمان خود خود را محتاط در دین میدانند غافل
 از اینکه سمع ملا اعلی و مکان سر اوق حبت علیا از چنین نفوسی تبری میجوید

فویل لهم بما اکتبوا فی الحیوة الباطلة فویل لهم بما عرضوا

عن الذی نطق فی قطب العالم انه لا اله الا

انا اعلم الحکیم .

بسمی لسانی حکیم

ان الذکر یادی من اعلی المقام یطق و یقول لک الحمد یا العالین
بما اظهرت نفسك و ازلت آیاتک و ابرزت بواطنک و ایل لمن انکر فضلك
و اعرض عن افاق المسیر من انکر ما اظهرت بسطاطک الی من یتوجه و بمن یؤمن تبارک
و لمن غفل من یومک البدیع انک تعلم با محبوبي انی ما قصرت فی ذکر
وصیایا و البیان و اخذنا منهم عهد نفسك یشهد بک کل الذرات
و کل منصف علیم و صیناهم با صرح بیان انه لویاتی بکلمة لا تسکروا فاسئلوه
لیطعمکم منکم بفضله ما اراد انه لهما المقدر القدر انک تعلم
بانی فی کل شان ذکرناهم و بشرناهم و امرناهم بنحو
لدی باب ظهورک و انخسوع بین یدیک و انک
انت اعلیم الخیر .

در فضیلت حاجیه علیها سلامت

بہتہ تعالیٰ شانہ الحکمۃ والہدیان

در اول یوم طہور و یساج کتاب وجود بکلمہ مبارکہ لا انساب بیکم مزین و آن
یوم جمع خلق در صقع واحد مشاہدہ شوند و بعد بکلمہ علیا نطق میفرماید ہر نفسی تصدیق
فانرشد او را اہل فردوس اعلیٰ مذکور امور نسبت بہتہ مقبول و محبوبست ہر
کسب شرافت از این مقام اعلیٰ و رتبہ علیا نمود او فائز است بآنچہ در کتاب لہی
از برای اولیا مقدر شدہ این نسبت سلطان نسب و انتمقام ملک
مقامتست یا در قتی علیک بھائی در ہر فرقہ ای از فرق مختلفہ و ہر طائفہ ای
از طوائف و ہر حربی از احزاب عالم جوہر بود و ہست و آن جوہر بدستبرد
حقیقی و ایادی اقتدار اخذ شدہ و میشود طوبی از برای نفسیکہ نسبت
ظاہرہ و اسباب فانیہ او را نسبت بہتہ منع نمود ہر نفسی الیوم بعرفان بہتہ
کہ مقصود از آفرینش بودہ فانرشد او از حرب بہتہ در کتاب مذکور و بحق منسوب

لله الحمد آن ورقه مکرر بآیات الهی فارغ شده اند و بحق محموم را از یاد
 عطا حضرت قیوم آشامیده اند این فضل ایچ شی از اشیا معاودله نماید
 از حق میطلبیم ترا مؤید فرماید بر حفظ آنچه عنایت فرموده اما الله را تکبیر میرسانیم
 و کل الباء انزل الله فی الکتاب وصیت ینما یم البهجا علیک
 و علی امانی اللانی قبلن و سمعن و آمنن بالله رب
 العالمین .

بنام خداوند دانی بی‌پایا

یا کاظم علی کسب رسید و نامه رسید او بسا فرخانه راجع و این تعلق وجه
 بشرف اصغافانر احمد الله بنایت فارغی و بطرا اقبال مزین ذکر
 لدی المظلوم بود و هست نسل الله ان یویدک علی ما یحب و یرضی و یمدک
 بجنود لغیب و السحت و انه هو مولی العالم و مالک القدم لا اله الا هو القوی الغالب

المقدر القدير وكرما انزل الرحمن في الفرقان را نمودی بلی شید المعلوم بانه
 حق لا یریب فیه ولكن از برای رطب و یابس معانی کثیره بوده و هست مقصود
 رطب در رتبه اولی بیانات است که انسان را بحق نزدیک نماید ای یقر به الی الله
 و یابس ما یبعده عن صراطه المستقیم و هو علما الارض و فقهائنا الذین تریمهم اليوم
 صریحی کانتهم اعجاز نخل خاویه کتباب مقررند و از اتم الکتاب معرض لا زال سبب
 منع عباد از رفیق علی بوده و هستند ما یاتیم شاید و گواه خود بر عظمت امر معرفت
 معدک غافل و پرآمده شاید میشوند امرادر هر عصر و عصر نصوای علما عمل نمودند
 آنچه را که مسلم نوحه نمود و لوح گریست چندی قبل در لوح کی از اولیا این کلمه علیا
 نازل و مرقوم در کودکی میشنیدیم فلان عالم در کلمه قائم سخن میگوید که از احادیث
 و اخبار بمارسید یوم ظهور آنحضرت بکلمه تکلم میفرماید و نقبال آن کلمه علیا
 اجتناب مینماید و فرار خستیار میکنند آیا آن کلمه چیست که علی الخلق از حق اعراض
 مینماید ای معشر جهلا آن کلمه اینست و در این حین میفرماید هو در قمیصنا ظاهر

کمون بآمالشود ناطق بگویند آنکه که از سطوتش فراص کل مرتعد الا
 من شایسته مقصود از علما و این مقامات نفوسی بوده که ناس ارشاطی بجر احدی
 منع نموده اند و الا عالم عادل و حکیم عادل مثابه روح خدا برای همه عالم طوبی از برای
 عالمیکه تا کس بتاج عدل مزین و همگی بشیر از انصاف یا کاظم در لوح دیگر هم
 و کر رطب و یابس فی الجمله اشاره شد اعلم عند الله الیوم مقصود آنکه اگر نفسی
 فی الحقیقه بشرف اقبال فائز شد باید در احاد و اضعیفه و بعضا که باین احزاب
 عالم مشغول است کمال جهد را مبذول دارد در لیالی و ایام از حق جل جلاله
 نماید عباد خود را حفظ فرماید یا کاظم مذنب آلتی مخصوص اتحاد و اتفاق و انقیاد
 و و داد بوده و لکن عباد جاهل او را بسبب و علت بغضا نموده اند نیست نارضا
 از حق میطلبیم این نار را بآب حکمت و بیان افسر نماید تا جمیع عالم در ظل عنایتش بیایند
 بهو الفیاض العفور الرحیم اگر دوستی یافت شد از قبل مظلوم تکبیر برسان اما نوصی الکل بالخلق
 الروحانیة و الاعمال الطیبه و ما یرتفع به شان الانسان فی الامکان انه هو الصالح العظیم

بنام دانشنده یگانه

در حسیع الواح عبادت را با خلاق مرضیه و اعمال پسندیه وصیت نمودم
 و قلم اعلی متابعاً مترادفاً و دوستان الهی را متذکر نمودم مع دلالت بعضی بهوای
 خود مشغول و از آنچه الیوم محبوب است محروم . از حق بطلبید جمع را بقدرت
 کامله و حکمت بالغه متحذرنماید تا کل بیت لسان ذاکر باشند و بیک صوب جان
 اغنام متفرقه را جمع نموده حفظ نمایند . بگواریانات خود بگذرید بیانات مشرق
 از افق اراده الهیه ناطق شوید . چه که اوست راسخ و جاذب مادی و مادی
 و آنچه از معین قلم الهی جاری میشود مقصود حفظ عالم و بلوغ بمقام عظم
 است ان الله الشاهد اعلم نغیا لک بما آمنت بالله و
 اعترفت بما اعترف به المسجون فی هذا المقام لمنع ان ذکرک
 فضلاً عن غنه لک و تقول بحمد رب العالمین

بنام خداوند مهربان

یا جواد یا داکر یا یحیی الناظر ندایت را شنیدیم و ضحیح و صریح و حسنیّت را اصفا نمودیم جمیع عالم مخصوص این ظهور عظم خلق شده اگر نفوس از سر خمر عفت بهوش میآیند و ندای مالک آسمان را که از فوق علی مرتفع است می شنیدند حال جمیع من علی الارض را صحیح و سالم و قوی و مقتدر و فارغ و آزاد می نمودی از اراده حق میزد و به اراده های خود متمسک و متشبث و متحرکند اگر چنانچه من علی الارض نیامست بکمال یقین و انقطاع و طمینان بحق جلّ جلاله توجه و اقبال نمایند هیچ نفسی در قلّ من آن خود را محزون مشاهده نماید تا چه رسد بفقو آن و حق جلّت عظمت و غر کبریا در هر یوم تجلی بدیع و ظورات بدیعه مسیحه ظاهر شود و تجلی فرماید نضح ناصح حقیقی را نشیند و بهوای خود مشغول شد لذا آفتاب فضل خلف غلام مستور ماند و تیرگی اعمال نالایقه عالم را احاطه کرد ای جواد عسر شد ناله ات خزن آورد و حسنیّت

بر چنین مظلوم افزود ان شاء الله باین لوح مبارک فائز شوی و بفرحی مرزوق
 گردی که کمروهاست عالم تو را محزون نماید در جمیع احوال راضی و شاکر باشی و
 بک الحمد یا الله العالمین ناطق گردی ابصار علیک و
 علی من معک و علی الذین عملوا امر و ابیه فی کتابه
 المقتدر المتعالی العزیز العظیم .

قلم مترجم اول است در عالم بعد از لسان فی الحقیقه آیتی است
 بزرگ و مقامی است عظیم و صل عالم باو معلق و كذلك فصل آن
 بیک حرکت او در ضمائر بیان اصل امکان مجذوب برخی از صیر او
 او بهوش و بعضی از زندایش قائم و مستقیم این بهوشی که عرض شد
 اصل هوش است بل مبدأ آن تعالی من امر القلم باظهار ارا
 و تعالی من طهره و منطقه و علمه . « بامضای خادم »

لوح مبارک جلال قدم جل جلاله کہ پس از صوم و حکیم آقا جان بنام مهدی در زیر غزنزل یافته است.
 یا سلم اذکر من سخی بمجیدی لیفرج و یکون من الشاکرین یا مهدی اسمع اللہ
 الذی ارتفع من ہذا المقام الاعلی من سدرۃ احمر آہ لا الہ الا ہو العز و الواحد العظیم
 الخیر ان الذین نقضوا میثاق اللہ و عہد اولئک من الاخیرین فی کتاب اللہ رب
 العالمین قل یا قوم قد جاء الیوم و الہست یوم ینادی باسمہ لمقتدر العظیم ایاکم ان تمعنکم
 عند الجبل عن الافق الاعلی وخذوا ما اوتیتکم من لدن علیم خبیر طوبی لک لمن
 صعد الی اللہ نشد انہ شرب کوثر البقا من میعطار ربہ الکریم انہ فاز بما لا فاز بہ الا کثرت
 یشہد لک لسان اللہ فی ہذا المقام الرفیع اقبل الی الافق الاعلی اذ اخرج
 عنہ الوری الامن شہد اللہ مالک ملکوت الاسماء و اعترف بما نطق بہ اعلم و اقربا
 من سماء الفضل من لدن مقتدر قدیر . انما کنا معہ حین صعد و ذکرناہ بما ج سحر الغفران
 بعرف عنایت اللہ بغفور الرحیم طوبی لہ و لمن ذکرہ بعد صعودہ بما نزل من لدن منزل
 قدیم ابھت اعلیہ و علی الذین ناقضوا عہد اللہ رب العرش العظیم .

نزل من لسان نبی

حور بقا از فردوس علا آمد
 با غمزه جانی با مزه فانی
 با گیسوی مشکین با بلبلین
 دو سیف ز ابرویش صد تیر زمرگان
 با نغمه ورقا با رنجه
 جاها برش و لها برش
 با کفّه نبیضا با گیسوی سودا
 این نعمه داودی از سدّ لاهوتی
 با جذب دونا با شور و عما
 با نور هدی ارضی لقا
 این نعمه جان در منزل جانان
 با مرده وصلی این حور آتشی
 بر صد حبیبان تیر قضا

با چنگ و نوا هم با کاسه حرام
 با رقص و نوا آمد
 از نزد خدا آمد
 بهر دل ما آمد
 با طبل و لوا آمد
 جمله فنا آمد
 چون ار در موسی
 با روح میحاج آمد
 در مشرق هاء آمد
 با طور سنا آمد
 از مبیل لا آمد
 از شاخه طوبی آمد
 از سر سما آمد

هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت
 هله هله هله یا بشارت